

Januar - marec 2009

Atraktivno branje

- Zgodovinska dejstva o Kumrskih votlinah (2. del)
- Ivanuša Andrej: Krčma pri Saturnu
- Atlantis 2
- Videno in brano za vas
- Scena

V tej številki:

Bralna statistika	2
Nekaj novosti na sceni	3
Pogledano za vas: SW: Vojna Klonov, Apokalipsa, Jama, Vojna Svetov in Lunarna nevihta	5
Andrej Ivanuša: Krčma pri Saturnu	7
Prebrano iz domačih logov: Remčeva Ostrostrelka in Pečjakov Beg med zvezde	13
Bojan Ekselenski: Atlantis: Sin imperija	17
Kolofon	24

Jašubeg en Jered

Votlina skrivnosti - kako se je vse začelo v resničnem svetu

V bližini najdišča je nekako 300 jam in votlin (bog ve, ako jih je kakšen mazohist vse preštel). Arheologi in drugi (takšni, ki so vohljali zaslužek) so sklepali, da se tudi v drugih votlinah skriva podoben arhiv. Niso se motili. Še v 11 jamah so našli rokopise, ki pa niso bili tako fino ohranjeni, kot tistih prvih sedem. V eni do jam, nepoetično imenovani Jama 4 so našli samo sesekljanke kosce. 600 dokumentov je bilo razdeljeno na 15.000+ koščkov. Res čudovita zmeda. Arheologi so se potem šli zlaganje neskončno zajebane sestavljanke in dokumente nekako sestavili.

Lokacija Kumrana

Dokumenti so bili izjemno dragoceni vir o do tedaj neznanu židovski sekci, danes znani kot Eseni, ki se je šla jamsko življenje (Glede na vročino okoli Mrtvega morja jih razumem). Sekta je živela v Jezusovem času (pred in po zgači, katero je počel mladi Jezus, preden so se ga Rimljani dobesedno odkrižali), a ni

imela nobene veze s krščanstvom. Razni duhovitneži radi filozofirajo o povezavi in celo izvoru krščanstva, a jih arheologija izpodbija (pustimo razne teorije zarote).

Kaj je v tistih zapisih? Kakšna teorija zarote? Opis obiska vesoljcev? Seznam Jezusovih priležnic? Ne, nič tako razburljivega! V teh spisih Jezus ne obstaja. Ga ni. Morebiti so Eseni kadili kaj močnega, a tam ni ničesar vesoljskega ali nadnaravnega o Jezusu, niti ni nič naravnega. Imajo pa zapisi pomembno vlogo pri razumevanju vzrokov za nastanek in zlasti razmah krščanstva. Katere družbene in duhovne silnice so pognale majhno sekto (to je krščanstvo takrat tudi bilo) iz margine na sam vladarski položaj znanega sveta v pičlih treh stoletjih?

V zapisih je recimo zapis Stare Zaveze. Ta del Biblije je enak Judaizmu in Krščanstvu (dasiravno ga obe sorodni religiji malce drugače razumeta). V jamah so našli vse, razen Knjige o Ester. Tako so arheologi (zgodovinarji, ipd) dobili preko 1000 let starejši prepis Biblije. Do takrat je bil najstarejši hebrejski prepis iz leta 1000. Židje so imeli to lepo lastnost, da Biblije med prepisovanjem niso spreminjali. Krščanski pisarji niso takšni biseri doslednosti.

Nadaljevanje prihodnjič ...

Scena v Sloveniji ni ravno živahna

Slovenska scena izgublja zalet

Pravzaprav naša scena sploh ni imela nekega posebnega zaleta. Moramo biti realisti. Zlasti kulturniška klima je precej ignorantska in nenaklonjena vsemu, kar je povezano z nam zanimivimi žanri. V popularnih medijih, kjer se najdejo tudi zapisi o kulturi, se vsebine naših žanrov znajdejo bolj po naključju. Knjižni trg pa nam servira samo ziheraško t. i. mladinsko fantazijsko literaturo. Veliko je

ku temu pripomogla tudi domača publika, kajti vsakdo, ki stopi iz plenice, brž posega zgolj bolj ali manj po tuji literaturi. Domači založniki, zlasti ožje specializirani, pa so največkrat podvrženi besnemu kritizerstvu. Drugače ne morem reči kritiki, ki vsepočez kritizira enega od založnikov, ki pač nima sreče z državnimi jaslami.

Edino splošnejše slovensko društvo, ki ima v svojem delokrogu fantazijo in znanstveno fantastiko, pa očitno nima nobenega interesa delovati v sodelovanju z domačimi

avtorji. Ves interes je zgolj deklarativen, a praksi izkazuje nekaj čisto drugega. Ostala društva so še manj aktivna. Sprva so imela nekaj zagona, a to jenja do skorajšnjega bridkega konca. Tudi forumi, namenjeni našim žanrom, so prazni, oziroma izpraznjeni. Ni prispevkov, ni obiska, zategadelj ni niti komentarjev. Bralna bera v knjižnicah je odraz splošnega stanja. Domači avtorji s(m)o zaradi različnih vzrokov precej manj brani od tujih. Glede na stanje duha in trga drugače niti ne more biti.

Pač ... slovenskost scene.

Lestvica bralnosti domačih avtorjev

Knjižnična izposoja

V slovenskih knjižnicah se meri izposoja posameznih naslovov. V tem članku se bom posvetil samo domačim avtorjem nam ljubih žanrov. Pravzaprav podajam samo prvo peterico naslovov. Celovitega pregleda bralnih navad domače publike nimam namena analizirati, saj takšno delo daleč presega okvir tega biltena.

1. mesto še naprej zaseda prastara otroška povest *Drejček in trije marsovčki*. Sama povest je doživela že več ponatisov in njena izposoja je vztrajno daleč iznad 2000. Lahko bi rekli, da je povest g. Vida Pečjaka edina prava »bestseller« povest nam ljubih žanrov. Pečjakovi zadnji deli iz leta 2007 sta glede popularnost Marsovkov precej zadaj - *Zadnji odpor ali iskanje lepe Helene* (99) ter *Aleks in robot Janez* (182 izposoj).
2. mesto zaseda Anor Kath: *Pota magov* (2007). Ta »scenarij« generične videoigre je očitno mnogim dobro del. Nekaj je naredilo prizadevanje založbe Goga in čeprav je knjigi v zadnjem tromesečju malce pošla sapa, je 746 izposoj odličen rezultat za prvenec. Ako bo avtor g. Samo Petančič v nadaljevanju odpravil očitane pomanjkljivosti prvenca in ne bo podlegel boleznii »another mission pack«, se zna stvar dobro razvijati. Upajmo!
3. mesto zaseda *Vitezi in Čarovniki: Indigo otroci* (2007) - 341 izposoj. Število izposoj je bilo ves čas konstantno, začasno je malce upadlo samo po tistem neokusnem izživiljanju v Neskončnosti. Glede na vse, kar se je dogajalo na naši sceni, je ta rezultat nepričakovano dober. Vsekakor bom moral v drugem delu odpraviti nekatere upravičene pomanjkljivosti in ponuditi še kaj več. Indigo novi svet ni »another pack« nadaljevanje, temveč konkretno samostojno delo.

4. mesto je dosegla luštna fantazija za najmanjše - *Čudovito potovanje zajca Rona 1: Na jug*. Vse štiri knjige serije pa gladko prehitijo *Viteze in Čarovnike*, čeprav so bile knjige napisane že »davnega« 2002. Žal pa avtorjev svojevrsten biser - *Vilindar* nikakor ne more poseči preko 50. Škoda. Ako bi bilo delo v angleščini, bi ga »poznavalci« hvalili do nebes. Tako pa ...
5. mesto je zasedel Vid Pečjak z *Aleks in robot Janez*. Delo iz leta 2007 je dočakalo 182 izposoj.
6. mesto pripada povesti *Skoraj enaki* (2003) od Eda Rodoška, ki je napisal več ZF povesti in kratkih zgodb. S 137 izposojami že precej zaostaja.

Prvih šest že kaže precejšnje razlike. Blizu je še Pečjakov *Beg med zvezde* (o tem med *Prebrano*), nakar smo hitro pri izposojah izpod 100.

V tem kontekstu moram še omeniti sorazmerno (za razmere na naši sceni) ugoden start Mihe Remca : *Ostrostrelka in beg v Tibetijo*. Knjiga je izšla in prišla v knjižnice proti koncu leta, zato je število izposoj 98. Več o knjigi v *Prebrano*.

Skupaj avtorji

Vsekakor je najbolj bran avtor Vid Pečjak, kjer gre levji delež Marsovkom (9 naslovov F&ZF, sodelovanje pri enem -5209,4). Daleč zadaj pa je malce več gneče. Sledijo Samo Petančič (1 knjiga - 746), Edo Rodošek (17 del - 690 izposoj), Andrej Ivanuša (6 F&ZF del - 655), Miha Remec (avtor 17 naslovov in soavtor še enega - 485,67) in Bojan Ekselenski (1 knjiga - 341).

Tako, to je približna bera domačih avtorjev v domačih knjižnicah.

Za vas statistiko »oglodak« B. E.

Andrej Ivanuša:

VABILO NA RIBJO GOSTIJO

Tihokrile lesketavke,
drobne ve blestavke!
Krog kamna se podite,
noč hladno ne prespite.

Ko bo morja dno ležaj,
ko odprl bom oči stežaj,
pridite 'kojci brez besed,
kamor vodi vonja sled.

Obljubim vam gostijo,
naj vsa usta se mastijo.
Mesa lotite se in ne kosti!
Na dnu vodé se vse iskri.

Kaj je novega?

Knjige

V knjigarnah je na voljo še naslovov znanih fantastičnih franšiz. Tukaj so Zgodbe iz Narnije, Harry Potter (nov prevod Princa mešane krvi) Artemis Feowl in ostali.

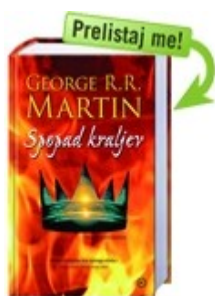
Pravi hit, podprt s propagandno mašinerijo Mladinske knjige je štirilogija Stephanie Mayer, Somrak. MK pač poskrbi za profesionalno promocijo. V slovenščini sta Mlada luna in Somrak. Ostale so še dobavljive v angleškem originalu. Lahko si komplet vseh štirih knjig omislite kar v paketu. Saga ima svojo ljubiteljsko stran (najbrž ne potrebujete ugibati, kdo se je izprsil s financami za njeno obratovanje).

Poleg knjig je tukaj še film, o katerem takrat, ko ga vidimo (je že na sporedu). Spletna stran je na videz profesionalno narejena, a je težko priti do

Naslovnici obeh slovenskih izdaj nekaterih informacij - recimo o knjigah, zlasti prevodih. Veliko se vrtili okoli filmov. Pač fanovska stran.

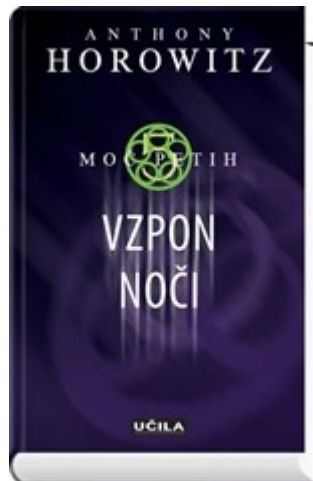
O knjigah bomo katero rekli, ko bodo prebrane. Glede na do zdaj znane recenzije pa gre za zanimivo branje. Vampirščine so vedno privlačne, zlasti če so privlačno napisane (ta je). Prva v seriji, Somrak, je ugodno v žepni izdaji.

Ljubitelji fantastičnega niza Pismi ledu in

ognja od še enega R.R., tokrat od G.R.R. Martina z naslovom Spopad kraljev. To je druga od obeh do zdaj v slovenščino prevedenih knjig. Poznavalci itak veste o čem gre. Torej, knjiga je v fantastični maniri debela opeka. Pričakuje te lahko obilico spletk, zanimivosti in drugega, kar krasi to izjemno serijo. Komaj čakamo na naslednji del.

Omeniti moram tudi serijo Moč petih od Anthony Horowitza. Gre za paket več knjig.

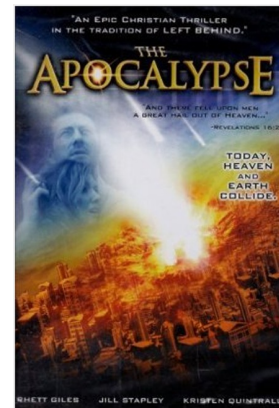
Vse slike so pobrane s spletne knjigarne [EMKA](#), kjer ni da ni, saj za naštevaje vsega v nam ljubih žanrih nimam dovolj prostora.

Video

V naših videotekah se je nabralo kar nekaj filmov nam ljubih žanrov. Ne bom omenjal hite, kot so Hulk, Temni vitez, Vojna Zvezd: Vojna klonov, temveč izdelke manj bleščečih produkcij. Nekatere od njih sem uspel pogledati, druge ne. Večina teh novo prispelih video izdelkov žal razočara. Izza njih ni več 10 milijonske finančne podpore in vsaj srednje znanega igralnega kadra. Filmi, kot so H.G. Wells's Vojna svetov, Apokalipsa, Lunina nevihta, Jaz, Omega ipd. so že na pogled ceni izdelki, ki se poskušajo ali šlepati na znane franšize (Vojna svetov, Jaz, Omega, Lunarna nevihta) in filme, ali pa igrajo na versko noto (Apokalipsa). V zadnjem času smo bili deležni tudi dveh animirank (poleg Vojne klonov, ki gre v pootročenje). Ena je Mrstvo veselje, ki živi tudi v obliki video igre, druga je nova v seriji Resident Evil (gotovo veste, o čem govorim).

Obe animiranki sta precej spodobna izdelka, najbrž neprimerna za otroke. Apokalipsa je na drugi strani precej neumna verska propaganda. Na kratko - Zemlji grozi E.L.I. (saj veste, kaj ta kratica pomeni) dimenzij velik vesoljski kamen. Skozi cel film imamo jokanje o koncu sveta in seveda odrešitve duš na precej nepos-

reden način. Itd ... bizarno. Igra je izpod podna najobskurnejšega teatra norcev, režija na ravni generičnega slovenskega filma, da o posebnih učinkih ne izgubljam besed. Naslovnica sicer obljublja klasični film katastrofe. No, katastrofa je sam film, saj ocena IMDB 1,7 pove vse. Škoda

časa, razen če ste pojedli kaj slabega in bi radi to instantno hitro izbljuvali.

Kino

Kino spored vsaj v prihajajočem času obljublja nekaj nam ljubih žanrskih naslovov. Ljubitelji vampirščin le v kino, kajti po multikinih razgraja prvi od filmov prej omenjene sage Somrak. Če vam sede vampirstvo še kako drugače, kot z zobmi za vratom, je to za vas. Malce srednješolske romantike, malce pocukrane zlobnosti in prava mera začimb.

»MK skrbi za profesionalno promocijo sage.«

V naslednji številki boste prebrali moj pogled na film.

Scena

Društvo [Prizma](#) je v soboto, 21. 2. 2009 izvedlo izredno skupščino. Naša kraljica je zaradi drugih obveznosti odložila vladarsko žezlo in ga predala Petru Mišiču. Spremenila se je tudi ekipa, ki skrbi za forum in Neskončnost (pravzaprav se bo delo na novo razdelilo). Delila se je tudi nova Neskončnost. Malce sveže krvi seveda ni odveč, kajti Prizmina domača stran ni bila obnovljena že nekaj časa. Zadnja novica je iz avgusta 2008. In na njej se nabira plesen.

Crknili so Fabularji

Za konec pa žal slaba novica. Fantastični portal, podprt s strani MK, je crknil. Kaj je temu botrovalo, ne bom ugibal. Vsekakor pa ima MK dovolj izraznih možnosti za uspešno promocijo svojih naslovov (katerih je vedno več).

Za vas spesnil B.E.

Vojna zvezd: Klonske vojne (Star Wars: The Clone wars)

Plakat risanke
Vojna Zvezd: Klonske

»Ocena 5,3 na IMDB pove vse o »molžabilnosti« do nezavesti nam ljube licence Vojne Zvezd. Šefi podjetja, ki stoji izza projekta, so najbrž izgubili smisel za mero. Najbrž ne vedo, da ne morejo ugajati vsem od 3 do 93 let starim prebivalcem modrega planeta. z IQ med 5 in 205. Žal to ne gre.

Klonske vojne so svoje dni priromale na naša filmska platna. Distributer je vedel, da ljudstvo pada na znane in svoje dni kvalitetne blagovne znamke. Vojna zvezd je svoje dni, ko je bil svet še mlad, resnično in upravičeno cenjena blagovna znamka. Še pomnete znamenitega: »Luke, I'm your father!« ? To so bili časi Jugoslavije pred davnimi 25 in več leti. Potem je prišlo leto 1999 in do leta 2005 so se zvrstili še trije filmi. Žal so vsi trije na svoj način smrdeli. Žal pa so bili posneti za kokičasto publiko, ki ji vse

pomeni velik ka-bum. Scenarij vseh treh filmov je posledica gnilega kompromisarstva, želje ugajati vsem, tudi mamkam, ki peljejo svoje otročaje v kino. Naj skrajšam svojo izpoved. Tako Fantomska grožnja, Napad klonov in maščevanja Sitha niti od daleč ne dose-gajo karizme, kvalitete in zgodbovne nadmočnosti izvirne trilogije. Jar Jar Binks in podobni so temeljito pokvarili žmoh izvirne izkušnje.

Zdaj pa je udarila še risanka. Sami tehnični izvedbi nimam kaj očitati (tudi novi trilogiji bi težko očital slušne in vidne radosti). Žal pa se zaplete pri zgodbi. Od nekdanje veličine je ostalo bore malo. Gre za klonske vojne. Naša dva jedijska kekca (Ani Nebohodec in Kenobi) naj bi šla reševati ugrabljenega otročaja gangsterskega črva Jabba Hutt. V ozadju je prozorna spletko Separatistov in Sithov. Za otroke so vstavili pootročeno vajenko, Kekčevo Mojčico Anija Nebohodka, ki kar naenkrat postane nekakšen mojster (kar je klofuta izročilu Maščevanja Sitha). Imamo nekaj komičnega heca med roboti Separatistov (pač ugajanje mamkam in atijem otročadi v kinu), prozorne dramaturgije odnosov med vpletenimi, katero so prerاسli vsi z dvomestnim EMŠO. Zlobkoti

so pač klasični. Imamo neko »ugly bitch«, pa seveda Dookuja (Christopher Lee je kot govorec odličan) in trume pogrešljivih, nenavadno nerodnih robotov. Zraven imamo še patetičnega nekakšnega strica Jabbe, ki je navadno cmeravo prase (pardon, cmerav hinavski črv). Kljub vsemu pa mora Republika reševati gangsterjevega sina zato, da se sploh lahko vojskuje. Nelogično. Potem je tu neokusno zabavljanje čez »drugačnost« črvastega sinčka. Avtorji so nam servirali nekaj mečevalskih dvobojev, ki hočejo biti konkurenčni filmskih sek, sek. Uspe jim le deloma, saj je recimo dvoboj vajenke z robotski mi junački malce čuden, a boj med Anijem in Dookujem malce zapretiravan. Razplet je pričakovan in se zgodi v dobri uri in pol.

Nobenega razvoja likov, nobene pametne zgodbovne niti. Skratka, risanka je nekakšen pred-film za serijo na Cartoon Network, kjer sam čas predvajanja jasno kaže, da je namenjen zlasti mlajšim. Ja, nekdanji pojem ZF se je sesedel na raven epizodne zabave najmlajših.

Komu se bo / je risanka dogajala?

Starim SW mačkom in mucam najbrž ne. Zgodba je enostavno premalo resna za nekoga, ki ima vsaj 20 let. Odlično pa se poda otrokom, ki po ogledu risanke vzamejo v roke lego kocke in sestavijo svojo igračo iz sveta njim ljube risanke. Žal je molža licence preglasila vsako mero zdrave pameti.

Kaj pričakujemo v nadaljevanju? Še več risank in še več licenčnih igrač, figuric, majic in še česa. Stari mački in muce pa imamo svojih 6 filmov. Izvirno trilogijo imamo za sladico, drugo za zmerni užitek, a risanko bomo pozabili. mene osebno je najbolj motilo vsesplošno pootročenje, nepotrebne nelogičnosti in pomanjkanje vsake malce naprednejše zgodbovne niti. resnično ... ljubitelji SW sveta smo pričakovali kaj več, a dobili smo zabavo za svoje otroke. Pravzaprav sem sam kriv za razočaranje. Ciljna publika bradatega strička so pač otroci, najhvaležnejši potrošniki, saj razpolagajo z denarjem svojih staršev, ki so fani izvirne serije. Zvito ...

Za vas zrl v LCD: B. E.:

Venček podpovprečnih: Vojna Svetov, Lunarna nevihta, Apokalipsa, Jama

Kar štiri slabe filme sem se kanil opisati v enem mahu. Škoda digitalnega prostora za kaj več. Vsak od teh filmov dobi povprečno po eno zvezdico. Zakaj ne pol? Ker manj od ena ne delim. Tudi v šoli ne morete dobiti pol nezadostne ocene.

Ko naredim presek teh štirih filmov, dobi Lunarna nevihta dve zvezdici, Vojna svetov eno, a oba preostala po pol. Povprečje pa zaokrožimo navzgor na eno.

Vojna svetov

Vojna svetov, tokrat nič kaj skromno imenovana H.G. Wellsova Vojna svetov je še en sčič v seriji D produkcije (nikakor ne smem žaliti mnogih kulturnih filmov t.i. B produkcije). Ne bom vas dolgo moril. Gre za vnovično predelavo kulturnega romana. Vsi se gotovo spomnite Spilbergove verzije s Cruisom v glavni vlogi. Film je vizualna poslastica, ki se drži izvirne zgodbe manj, kot ima zombi sočustvovanja do živih. A okostje je tukaj - Nezemljani, nemoč človeških vojsk, deratizacija človečkov, rdeče rastline in končni zmagovalac - človeški mikroorganizmi, ki fentajo zlobne tripiste trinožnike. Notri je še obvezno družinsko »bull shit« in podobne radosti. Film je dober vse do deset minut pred koncem. Očitno se je režiserju mudilo z zaključkom in ta del razočara.

No, mi pa ne govorimo o tem spektaklu, temveč o ničvrednem sčiču, kateri se je pred nekaj meseci izlil na DVD. Režija je patetična (celo naši generični režiserji izpadejo vsaj povprečni), igra je na ravni slabega resničnostnega šova, a vsebina... aja, ta film ima celo vsebino. Ta film se malce bolj drži izvirne pripovedi, vendar jo izpelje skrajno nedoživeto. Vse pove tudi dejstvo, da na IMDB ne najdete tega filma. Torej je res beda.

Lunarna nevihta

Umotvor z omenjenim naslovom ima celo svoje mesto na IMDB. Glavno vlogo ima Alec Baldwin, ki ga zadnje čase vidimo v samih ne ravno dobrih in popolnoma neambicioznih filmih. V vseh teh filmih omenjeni igralec srednjega kalibra ne pokaže niti trohice karizme. Svojo vlogo je tudi tu odigral rutinirano in brez duše.

No, za kaj gre? V Luno trešči asteroid. Čez čas se na Zemljo vsujejo meteorski roji, Luna dobi luštkan kranceljček. Naš junak je profi miner, saj s svojo družino sesiplje, kar je pač sesipanja potrebno. Takoj lahko potegnemo vzporednico z Armagedonom. Tam so potrebovali usluge Bruca Willsa zaradi njegovih vrtnalnih sposobnosti, tokrat potrebujejo, uganite koga, uganite čemu. No Baldwin ni Wills, zato poza-

bite na karizmatične igralce in zabavne šose.

Naj nadaljujem štorijo. Asteroid je grdi grdin in povzroči, da se bo Luna razpočila na pol. To bi bilo adijo življenje. Lepa znanstvenica in profi miner se združita, saj je treba v vesmirju Luno nekako zlepiti nazaj. Ker jim je zmanjkalo OHO lepila, se primejo prve nuklearne konice, katero najdejo na svojem popotovanju. Tukaj je še ustreznica tistega temnopoltega generala iz Armagedona, ki hoče velik ognjemet. Potem je tu še dr. Q iz James Bonda in njegov Dexterjev laboratorij gizmov. Družčina z našim minerjem na krovu odleti proti Luni in tam za dobrobit rešitve žrtvuje celo jedrski pogon svojega vesoljskega čolnička (vrnitev nazaj je ena velika scenaristična luknja). Vse skupaj se konča z nekakšnim magnetnim lepljenjem Lune, kar je pač rehabilitacija zavrženega znanstvenika (očeta glavne pri reševanju - znova malce družinskosti - ameri pač). To je to. IMDB je dal filmu radodarnih 3,9 (vsaj režija ni popolni podn, efekti so povprečni, scenarij je sicer daljni sorodnik Armagedona, a je vsaj malo prebavljiv in nudi nekaj zabave ljubiteljem tovrstnih filmov). V tej trojici opisanih filmov je ta film nadpovprečen. Ob primerjavi z Apokalipso imamo pravega kandidata za Oskarja.

Apokalipsa

Dragi moji, ogled tega filma je bruhanja vredna tragedija. Kdor je dal denar za ta zmazek, ta je gotovo večino svojega življenja preživel

na igli ob gledanju biblijskih porničev. A obstaja kaj takšnega? To ve sam Bog, ki bo prav gotovo vse udeležence pri tem zmazku urno nogiral v uk k Hudiču v samo središče pekla. No, pa pojdemo po vrsti. Nekaj sem že opisal pri novicah. Tukaj naj samo dodam, da so ocenjevalci na IMDB temu odpadku prilepili oceno 1,7. To je nova dimenzija umazanije, ki očitno najde pot na DVD. Glavni igralec Rhett Giles v družbi Jill Staple in drugih si s tem filmom ne bodo pridobili novih fanov, niti novih vlog (razen podobnih izmečkih). Nihče od igralske družčine ni znan in s takšno igro tudi nikoli ne bo. Ta vesrki propagandni film (zelo slaba propaganda) je namenjen publikli, ki verjame, da je Bog ustvaril zemljo v 6 dneh, da je naš svet ploščat in da se Sonce in ostali del vesolja vrtili okoli nas. Potencialna publika tega filma so zagrizeni nasprotniki znanstvenega dojemanja sveta, zlasti Darvinizma in podobnega. Gre za pocensko verzijo zadnjega biblijskega poglavja z res vsiljivi propagando slepe vere.

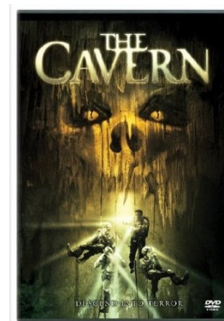
»Bog se usmili te propagande slepe vere v davno preživete iz zavržene dogme!«

IMDB: 1,7/10

Skratka, škoda je vsakega evra za ta film. Škoda je diska, na katerega bi si kanili posneti piratsko verzijo in škoda je vašega časa. Bog naj se sumili tistih, ki so financirali, scenirali in režirali!

Jama (The Cavern)

S tem zmazkom izpred nekaj mesecev bom opravil na hitro. V neko jamo pridejo punčare, katere pač ostanejo

notri.

Tam jih nekaj lovi. Na koncu se izkaže, da gre za nekoga z ne najlepšim obrazom in ne čisto zdravim apetitom. IMDB je temu filmu sicer dal neverjetno velikodušnih 3,7, a povem vam, gre za generično preživetveno grozo, nevredno ogleda, če res niste fan. Edina svetla točka je mogoče grozljivo vzdušje. Vse ostalo ... že večkrat videno v podobnih podobah.

Povprečje vseh štirih zvezd:

6				
---	--	--	--	--

Andrej Ivanuša: KRČMA PRI SATURNU

Prolog

Res ni lepšega kraja na Zemlji kot je krčma Pri Saturnu. To je stara zgradba, ki se stiska med steklenimi gobami Slovenijapolisa. Neugledna je in nad vrati visi desetletja star izvesek, ki je že zdavnaj zbledel. Toliko, da se še vidi napis in slika rdečkastega Saturna z modrimi obroči. V drugem kotu je narisana stara raketa, ki sta ji veter in dež oluščila levo krilo. Nad izveskom je utripajoča, zelena fluorescentna luč. Na obeh koncih je črnikasta in pravi čudež je, da še daje kakšno svetlobo. Pravzaprav, je večino časa ugasnjena. Le tu in tam utrip zelene svetlobe groteskno osvetli okolico. Pri tem se sliši značilni -blink- in brnenje svetilke. Čez nekaj trenutkov svetilka ugasne in vse se tiho potopi v temo.

Ulica, v kateri stoji krčma, je navadno pusta in osamljena. Nad krčmo se pnejo nebotičniki in njihove sence povzročajo, da je ulica tudi sredi belega dne zelo temna. Ozka je in njen namen je samo, da lahko morebitni obiskovalec zaide v krčmo. Vrata vanjo imajo še vedno kljuko, ki so jo namestili ob gradnji v dvajsetem stoletju. Ta se tu in tam odprejo, da spustijo v prostor slučajnega obiskovalca in, da izpustijo nekaj svežega zraka v zakajeni prostor. Krčma je še zadnji zaprt prostor daleč naokoli, kjer je dovoljeno kajenje in še kaj več. Nikomur ni jasno, kako uspeva lastniku pridobiti vsa ta dovoljenja. Če ga o tem povprašate, se samo namuzne, zavije oči navzgor pod strop, se nasmehne, s kazalcem pokaže nekam proti zvezdam in reče:

»To je nebeška skrivnost!«

Ko se vrata za trenutek odprejo, se zasliši na sicer tiho ulico glasen govor in žvenketanje kozarcev. To nam je vseč, saj nas tako nihče ne moti. Krčma Pri Saturnu je zbirališče vseh mogočih tipov. Večinoma se v njej zbirajo stari pionirji in križarji vesoljskih prostranstev. Prav tako pa tudi vsi, ki jih privlači vesolje, pravzaprav bolj zgodbe, ki jih pripovedujejo stari vesoljski mački. Marsikdo med njimi je vesolje videl le, ko je bil kje daleč izven polisa in se je v temni noči

ozrl proti zvezdam nad glavo.

Nasproti vrat je lesen šank. Iz pravega lesa in ne iz njegove plastične imitacije! Palica ob robu je že vsa zguljena od neštetihih komolcev, ki so se naslanjali nanjo v teh dolgih stoletjih. Krčmar in lastnik je star mož. Komaj še hodi in streže. Potrpežljiv moraš biti, saj nima nikakršne pomoči. Celo steklene kozarce in porcelanaste skodelice pomiva sam ročno, brez pomoči kakršnegakoli stroja ali robota. V vsej krčmi ni nič plastično, še pribor je ves svetel in kovinski.

Mož se še vedno spomni tistih dni, ko je bila krčma nova in stene še niso bile rumeno zakajene. Ko ga vprašate, kdaj je bilo to, skomigne z rameni in reče:

»Mislim... Ja, kakšnih dvesto dvajset let bo že!«

Potem zamišljeno pokima in se ne zmeni več za sogovornika. Pri tem zastane pri svojem delu in nekaj časa premišljuje. Na koncu odmahne z glavo in nadaljuje z delom, ki ga je prekinil z razmišljanjem. A kaj več od tega iz njega ni mogoče izvleči.

A mi vemo, da je bilo takrat vse drugače. V tistem času so se v krčmi Pri Saturnu zbirali prvi vesoljci, ki so potovali na planete Osončja. To je bilo v tistih časih, ko se je vesoljska doba šele pričela. Ko je Zemlji grozilo, da jo bo zaradi onesnaženja vzel hudič. Včasih se Francu, tako je krčmarju ime, le razvežejo usta in pripoveduje, kako so se znansiveniki tistega časa spopadali s to nadlogo. A velikokrat kar sredi pripovedovanja zamahne z roko in reče:

»Toda, tisti časi so mimo!«

Potem umolkne in ne reče nič več. Pri tem ne pomaga ne naše prigovarjanje in ne naročilo nove runde. Ko čez čas spet spregovori, velikokrat kar nadaljuje tam, kjer je prejšnjikrat končal. Ali pa pripoved zastavi spet od začetka. Zgodi se tudi, da nepovezano začne kar z naslednjim spominom.

Nasproti šanka stoji nekaj starih, majavih miz, ki so že čisto črne od cigaretnega dima. Po štirje pred zgodovinski in neudobni stoli stojijo ob vsaki. Le miza v kotu ima ob eni steni dolgo klop. Takšno pohištvo lahko najdete sicer samo še v kakšnem muzeju. Včasih se sprašujem, če ni krčma tukaj le zaradi kakšne napake v prostorsko-časovnem kontinuumu. Kakorkoli že ... V prostor spuščajo mrak z ulice štiri majhna okna. Zvečer pa ga komaj osvetlujejo medle električne svetilke, ki visijo na slabo izoliranih žicah s stropa. Tla se zdijo kakor, da jih ni nihče pometel že nekaj let. Pod mizami so vedno cigaretni ogoriki in krušne drobtine.

Krčma Pri Saturnu je znana tudi po tem, da edino tukaj še lahko dobiš pravo pivo in pravi pšenični kruh. Če bi to vedeli turisti, bi bilo v krčmi prav neznosno. A vsi njeni obiskovalci skrbno čuvamo njeno skrivno lokacijo. Smo kot kakšno tajno bratstvo in le posvečeni prihajajo sem. Predvsem tisti, ki so bili tam, Zunaj, v veselju.

Nam je všeč, da je ulica temna, ozka in prepisna. Všeč nam je, da se stavba zdi, kakor da se bo vsak čas sesula. Všeč so nam neudobni stoli in majave, škripajoče mize. Všeč nam je, da pomakamo pravi kruh v sol in pijemo najboljše pivo na Zemlji.

Kdo smo »mi«? Smo stalno omizje. Vsak četrtek se zbere mo v krčmi. Pripovedujemo si in poslušamo stare in nove zgodbe s potovanj vesoljskih križarjev, potepuhov, propadlih znanstvenikov, nepriznanih veleumov, pesnikov, ljudi od Zunaj in slučajnih gostov. Smo pisana družčina, ki jo sestavljamo dva upokojena novinarja, pisatelj in dva zaresna znanstvenika. Njun laboratorij je kakšni dve ulici vstran in redno, vsak popoldan po delu, zahajata sem. Kaj ustvarjajo v Tehnomagu nisem nikoli izvedel, saj je bilo njuno delo zavito v tančico *državne skrivnosti*. Črtomir Breznik je za glavo višji od nas vseh. Pravi, da je kot študent igral košarko za fakultetno reprezentanco. Njegov kolega je plešasti Marjan Stegu in je tik pred upokojitvijo pri sto petdesetih letih. Novinarja Stane Klep, ki je delal

pri Večeru, in Jože Krivonoga, ki je pisal za Žurnal, ter moja malenkost, pa pridemo v krčmo samo enkrat na teden.

Tako sedimo v kotu, – da, prav tista miza s klopjo je naša – in poslušamo zgodbe, ki jih prinašajo obiskovalci krčme. Mislim, da ste jih že kar nekaj prebrali na mojem internetnem blogu. Vsekakor je najbolj odmevala zgodba *O slonjem rilcu med zvezdami*. Zagotovo se še spomnite *Prigod Janeza Potepuha*, ki sem jih objavil pred kratkim. Saj še veste, da je Zunaj uganjal prav posrečene burke in so se ga lokalne policije prav kmalu naveličale. Bil je zapornik na vseh znanih planetih, kot se je hvalil. Skoraj zagotovo, saj se je iz zapora vedno izmuznil in spet bril norce iz planetnih vlad.

No in zdaj je čas, da nekaj teh zgodb predstavim tudi v knjigi. Opisal in predstavil jih bom takšne, kot sem jih slišal in si jih zapomnil. Saj bi z veseljem vzel kakšen diktafon v krčmo, a si mislim, da v to okolje ne sodi. Zato sem se na boljšem sejmu oskrbel s svinčnikom in papirjem, da si lahko zabeležim kakšno malenkost. Sicer pa se moram zanesti na svoj spomin. Pripovedovalce, katerih zgodbe sem zapisal, vljudno prosim, da mi kakšno nerodnost ali nepravilnost dobrohotno odpustijo.

Modri planet

To zgodbo je pripovedoval star vesoljski veteran, ki je nekega dne slučajno, kot je rekel kasneje, zavil v krčmo Pri Saturnu. Sedel je za mizo pri vratih in naročil pivo.

»Edino tukaj lahko še najdeš pravo pivo,« je polglasno rekel.

Prisluhnili smo mu. Krčma je bila skoraj prazna. Dva gosta sta sedela za šankom. Naše stalno omizje pa v kotu za mizo s klopjo ob steni. Njegova izjava nas je presenetila, zato smo ga povabili, da naj prisede k naši mizi in za vse naročili novo rundo piva. Predstavil se je s težko izgovorljivim imenom, ki naj bi izviral nekje iz nordijskih zemeljskih jezikov. Rekel je tudi, da je doma nikjer in povesod. Ko je prišla na vrsto druga runda piva, se mu je razvezal jezik in pričel je pripovedovati o svojem življenju.

Andrej Ivanuša: KRČMA PRI SATURNU

Že kot mlad fante sem odšel od doma in pobegnil proti jugu severne Amerike. Pot me je zanesla na Florido in po čudnem naključju sem se znašel v Kenedyjevem vesoljskem centru. Fantje so me nahranili in napojili ter poslali na zdravniški pregled. Tam so me zdravniki mrcvarili, trkali od vseh strani, vlekli so neke žice in mi jih natikali na roke, noge, lepili po telesu in celo po glavi. Na koncu me je eden od njih lopnil po hrbtu, kakor bi pritisnil pečat, in izjavil:

»Zdrav kot riba. Sposoben kot kakšna dobra call-girl!«

Umolknil je, nas pogledal strmo izpod čela, odpil požirek piva in rekel:

»Call-girl je ... hm, bi rekel, kurba!« Kimali smo:

»Ja, ja! Saj vemo, kaj je call-girl! Kar pripoveduj naprej!«

»Prav!« je rekel, odpil še en požirek piva in nadaljeval.

No, tako sem torej postal vesoljec. Ampak to še ni bilo vse. Potem so me še premetavali, vrteli, pospeševali, segrevali, hladili in počenjali z menoj še druge take reči. Tristo Magellanovih meglenic, takrat to ni bil mačji kašelj. Tam ni bilo prostora za mehkužne mamine sinčke, ki si vsak teden privoščijo lifting obraznih mešičkov. V vesoljsko službo si prišel mnogo težje kot danes, pri moji vesoljski duši ...

Končno je prišel tudi moj čas in poslali so me na izstrelišče Interkom na Luni. Dobil sem nekaj vesoljskih tovarišev. Stlačili so nas v vesoljsko ladjo Iriteo in nam dali brco v ta zadnjo. Kljub nižji gravitaciji ladja ritne kakor, da je dobila pospešek z velikansko nogo. Uh, kje vse smo bili. Obkrožili smo pol galaksije. Saj se menda še spomnite projekta Lakiya Blue?

Molče smo prikimali in pili pivo. Še sam je naredil dva ali tri dolge požirke in nadaljeval.

No, ker zadevo poznate, bom to kar preskočil! To potovanje ni bilo nič kaj prijetno. Stara, neudobna ladja na atomski izpuh, nerodna navigacija, napake pri časovnih skokih. Včasih smo porabili več časa, da smo ugotovili, kam smo flipnili skozi prostorsko črvino, kot pa za samo potovanje. A, vseeno, danes ni tako lepo in zanimivo, kot je bilo takrat. Na poti do zvezde Canopis Draconis smo izgubili dva dobra fanta, Jeffersona iz Bostona in Diara, menda je bil s Filipinov.

Čudovita fanta, posebej Jefferson. Ta je bil prava figura. Kadil je pipo in vsak trenutek je izkoristil, da je potegnil dim iz nje. Potem smo trpeli kar nekaj časa, da so zarjaveli reciklatorji nekako prečistili zrak. Kapetan je kar naprej tulil nanj, da so filtri čisto rjavi samo zaradi njegove preplete fajfe. A to sploh ni bilo res, rjavi so bili že kar nekaj časa prej, preden smo poleteli z Lune.

Diar je bil dobra duša. Velik, močan kot bik. Dvesto kil je vzdignil kot peresce. Imel je pleča tako široka, da se je komaj pretaknil skozi ladijski hodnik.

Za trenutek se je zazdelo, da ima solze v kotičkih oči. A se je premagal in s tresočo roko ponesel pivski vrček k ustom. Odpil je požirek piva, se umiril in nadaljeval.

Po dveh letih flipanja skozi črvine, ko smo že vračali nazaj, smo odkrili nov planet. Takega, ki je obetal, da je naseljiv. A to je bil vražji, hudičev planet. Krstili smo ga za Modri planet. Kakor je na Marsu vse rdeče, je tam vse modro. Celó njegovo sonce je modre barve.

Jasno, ker je obetal, da je naseljiv, smo se odločili, da pristanemo. Pa čeprav smo bili že v zaostanku in so bile zaloge že na spodnji meji. Politični pritisk znanstvenega dela ekipe je bil neznosen. A meni planet že od vsega začetka ni bil

niti najmanj všeč. In imel sem prav, pa še kako prav!

Ne vem ali so odpovedali žiroskopi ali pa gravitacijski blažilci ... Karkoli že, na planet smo padli kot prezrela hruška z drevesa. Zarili smo se več komolcev globoko v zemljo, kot nekoč velenjski rudarji. Vesoljska ladja je šla žvižgat zvezdam in se razčesnila na dva dela kot oreh. Polet ni bil več mogoč. Da bi bila mera polna, je zveržilo še pod-prostorski komunikator, da nismo mogli javiti, kje smo treščili s čelom v kamen.

Ko smo prišli k sebi... presenetljivo, vsi smo jo odnesli le z večjimi ali manjšimi praskami... sem po kratkem pregledu ugotovil, da nimamo vseh nadomestnih delov. Bi se ga pa dalo popraviti, če bi sami predelali nekaj elementov iz navigacijskega računalnika. Prav tako je kazalo, da bi lahko popravili rešilni čoln in ga celo dogradili tako, da bi zmožgel skok skozi črvino. Potrebovali bi le nekaj vanadija in cirkonija. In način, da pridemo v orbito planeta. A potem bi potrebovali navigacijski računalnik in ne bi smeli njegove dele uporabiti za pod-prostorski komunikator.

Padla je odločitev, da se lotimo popravila rešilnega čolna. Orodja in strojev smo imeli dovolj na razpolago. A transportnega traktorja nismo mogli izvleči iz razbitin. Prepričani tudi nismo bili, če bi sploh deloval, ko bi ga izvlekli. Zato smo se odpravili peš, da najdemo rude za popravila. Za seboj smo vlekli ročne vozičke.

Pokrajina je bila hudičevo žalostna. Vse je bilo zelenkasto-modre barve, kjer pa je skalovje obsijalo sonce, je bilo vse bleščeče modro. Pri vseh Magellanovih meglicah, najtežje je bilo to, da smo morali ves čas nositi skafandre. Nismo si upali tvegati, da bi jih slekli, pa čeprav je kazalo, da je planet naseljiv. Naprave za parametrizacijo planeta so bile, kot vse ostalo, kup neuporabnega čipovja in klobčič žic. A že na prvi pogled se je videlo, da je atmosfera redka in osebni merilci so kazalce obračali na negativno stran.

Stopali smo drug za drugim po raskavi površini. Nekoč so temu rekli v gosji vrsti, mi vesoljski volkovi pa temu pravimo v raketnem izpuhu. Hudičevo je bilo potrebno paziti. Na vse strani so štrlele ostre in bodičaste skale. V tleh so zijale razpoke in luknje. Mimogrede ti je zdrsnila noga v katero od njih in potem si lahko samo upal, da si nisi izpahnil gležnja ali morda zlomil kakšne nartne koščice.

Hodili smo ob robu nekakšne strme skalnate gore. Ko smo prišli okrog neke skale, je pod nogami zazijal nekaj sto metrov globok prepad. Hodili smo lahko samo po ozki polici. Upali smo, da se ne bo nenadoma končala, saj bi le s težavo obrnili. Še težje je bilo hoditi, ker je bila gravitacija nekaj višja kot na Zemlji. Nismo naredili niti petsto metrov, ko je pobralo Peackocka. Stopil je na rob, ta se je odkrušil in zdrsel je po pobočju navzdol. V slušalkah smo slišali njegovo kričanje, piš zraka skozi luknje v skafandru in top udarec nekje daleč spodaj. Videli smo samo še bel oblaček pare, ki se je pokadil iz njegove zaščitne obleke. To je bila dekompresija in s Peackockom je bilo konec.

Stari vesoljski volk ni več zrl v nas. Nepremično se je zagledal v razpoko na steni nad našimi glavami. V rokah je vrtel prazen vrček z nekaj pivskimi penami na dnu,. Ob njegovem mezincu je v soju električnih luči poblisnila kapljica zlatega piva. Pridrsal je krčmar Franc in na pladnju prinesel nove, polne vrčke. Odložil je pladenj na rob mize. Počasi je polagal polne pred nas in prazne na pladenj. Ko je odšel, je raketni veteran odpil požirek in si z rokavom obrisal peno z ustnic.

V steno smo potem zabili vitel. Mene so navezali na jeklenico in me spustili dol, da pripnem Peackockovo truplo. Počasi sem se spuščal in se ogibal ostrega skalovja, ki je štrlelo iz stene kot kakšne sulice. Bil sem že skoraj spodaj, ko sem zadel v eno izmed teh prekletih modrih igel. »Pšššt!« je reklo in zrak je začel iztekati. Hitro sem dokončal spust in

Andrej Ivanuša: KRČMA PRI SATURNU

poiskal oporo za noge. Ko sem segel k pokrovu škatlice za drobna popravila, se je ta kot po čudežu odprla takoj, ko sem se je dotaknil. Vsa njena vsebina se je raztresla in tuba z diletacijskim lepilom je poletela med kamenje. Moj skafander je še vedno obilno šuštel in hitro sem izgubljal zrak. Odmetaval sem modro kamenje in tubo kar hitro našel. Odvil sem oba komponentna pokrova in stisnil lepilo na odprtino.

Prav v trenutku, ko se je oblikoval plastični čep in zatesnil luknjo, sem skozi komunikator zaslišal grozljive krike svojih tovarišev visoko zgoraj. V prvem trenutku nisem vedel, če me je že začela grabiti dekompresijska norost ali pa res slišim njihove krike. Ti so nenadoma utihnili. V prvem trenutku sem preveril nivo kisika v skafandru. Bila je nizka, v rdečem polju. Bilo je možno, da že bledem zaradi pomanjkanja kisika. Poklical sem. A na moje klice se ni nihče oglasil.

Grabila me je panika. Kisika je bilo malo, komaj toliko, da se lahko vrnem do ladje. Kljub večkratnim klicem, je komunikator molčal. Povlekel sem jeklenico, a odziva ni bilo nobenega. Potem sem se poslovil od Peackocka in, fantje moji, ni bilo druge, pustil sem ga tam. Verjetno še danes takole nemo zre v tisto prekleto, modro steno, polno modrih, prekletih, ostrih kamnitih igel.

Še večkrat sem poklical, vlekel jeklenico, a odziva ni bilo nobenega. Potem sem se pričel počasi vzpenjati. Tiste, posrane, modre igle so mi celo nudile dobro oporo za noge in plezanje, kljub večji težnosti, ni bilo preveč naporno. Čep-rav se je črta na kisikomeru vedno bolj nagibala v rdeče polje. Težko sem dihal in vedno bolj sem bil omotičen.

Ko sem pokukal čez rob, je bil prazen. Klel sem kot nor in kričal v komunikator, da se naj nehajo skrivati in me zafrkavati, ker, če ne, jih bom vse po vrsti prebutal. Pošiljal sem jih v razne človeške organe, ki so mi prišli na pamet. Stopil sem nekaj korakov naprej v smeri našega pohoda in okrog naslednjega skalnatega ovinka. Potem pa spet nazaj

in znova k vitlu. Upiral sem se v skalo, če je kje kakšen skrivni prehod, ki jih je vzel. Nič.

Potem sem zadihan obsedel in tisočkrat preklel, ta prekleti, modri, usrani planet. S težavo sem vstal. Kisikomer je kazal proti ničli, zato sem se odpravil nazaj k Iritei, kjer je bilo še dovolj nadomestnih kisikovih rezervoarjev.

»Najprej bom zamenjal rezervoar, se opremil z orodji in poiskal ostale!« sem razmišljal. Zavest se mi je vedno bolj meglila. Noge so postajale vse težje in okolica je bila še bolj bleščeče modra. Tisto, prekleto, modro sonce je plezalo vse više proti zenitu.

»In potem, kaj se je zgodilo potem?« je vesoljskega veterana nestrpno ogovoril Jože Krivonoga, bivši žurnalov novinar.

»Pusti ga, da si oplakne grlo. S suhimi usti ne moreš govoriti!« ga je zavrnil Črtomir. Vesoljec je naredil tri ali štiri krepke požirke ter nadaljeval z zgodbo.

Prekleti, modri planet.

Nenadoma je bilo okrog mene vse bleščeče modro. V tej bleščavi sem zagledal visoke, sloke postave. Vodilo jih je od mene za dve glavi višje bitje. Suho, skoraj koščeno,... ženska, mislim vsaj. Dolge roke z dolgimi prsti, če sem prav opazil, jih je bilo šest ali sedem, so ji segale skoraj do kolen. Pravzaprav, nekakšnih, recimo kolen,... ja. Z modro luskasto kožo in koničastimi uhlji na temenu. Stali smo si nasproti. Nekaj časa. Brez besed. S kotičkom oči sem zaznal, da sedaj vidim pokrajino drugače. Na stotine dreves, grmičkov, trave, rože, živali nenavadnih oblik v vseh čudovitih modrih odtenkih je zapolnilo ves moj vidni prostor. Nekakšen mir in zadovoljstvo mi je leglo na prsi.

Videl sem, da odpira drobna usta, a glasu nisem slišal iz njih. Skafander je preglašil vsak zvok. A potem sem se

nenadoma zavedel, da njen glas slišim v svoji glavi in presenečen spoznal, da razumem določene besede. Ne vseh, nekatere pa. Zdelo se mi je, da se besede nekako inducirajo, da razumem le tiste, ki so pomensko podobne v njihovi in v človeški kulturi. Tiste, ki so bile popolnoma nasprotno, so prihajale kot nekakšne mentalne slike, a mnoge tudi tako nisem razumel.

Poslušali smo ga brez besed, z odprtimi usti. Pogledal je vsakega od nas in za nekaj sekund je na vsakem zadržal svoj pogled.

Sčasoma sem le uspel razbrati, kaj mi govori. Ali so moji možgani postali bolj elastični ali pa je tisto modrokožno, ženskasto bitje našlo način, da se jih čvrsteje dotakne. Pri vseh Magellanovih meglicah, še danes mi to ni čisto jasno. Vendar se še dobro spomnim njenih, hm, besed. Rekla je:

> Poslušaj me, Kinisitu-doma! Dobro me poslušaj in skrbno poglej okrog sebe. Pokrajina, ki jo sedaj vidiš, je takšna, kot jo vidimo Kijimjetu-dom. Vašim očem je ta lepota skrita. Modri planet je najlepši od vseh v Tisoč-zvezdah-neba.

V mislih sem skušal zanikati, da je njihov planet najlepši v vsej galaksiji, ker je to Zemlja. Prekinila me je:

> Ni res, kar misliš. Na Modrem planetu vladata mir in blagostanje. Vsi Kijimjetu-dom so enaki in srečni. Ne želimo, da bi nam katerikoli Kinisitu-doma to srečo pokvaril. Sem je v preteklosti prišlo veliko različnih Kinisitu-doma in vsi so isti. Razklani, nesrečni, polni gorja. Ne želimo, da prihajate sem, da sejete nesrečo in razdor.

Rekla je še, da naj se kar poberemo z njihovega planeta. Še posebej, ker oni niso nikogar povabili. Še vedno so se vsi drugi sami povabili. Ker jih ne trpijo, so jih vse pobili. Le po enega pustijo, da se vrne in opozori druge, da naj nikoli več ne pridejo na njihov planet. Ugovarjal sem, da pač niso sami v galaksiji in se zato ne morejo razvijati, ne

da bi se srečali z drugimi. A ostala je neomajna. Na koncu je rekla:

> Svojo pot bomo iskali sami. Ti pa se vrni na Leti-vnebo in ne vračaj se več sem.

Še sam ne vem, kako sem se znašel v Iritei. Ko je bilo modro sonce v zenitu, sem se prebudil. Nekaj trenutkov nisem vedel ali sanjam ali je to res. Oblečen sem bil v skafander, kisikomer je trdno stal na ničli. Moja čelada je bila odvita in dihal sem ladijski kisik. Skobacal sem se na noge in preiskal vso ladjo. Bila je prazna. Oblekel sem rezervni skafander in se opremil za daljše potovanje. Odločil sem se, da grem do mesta, kjer je zdrsnil Peacock in morda bom tam našel še preostale člane posadke. A do tja nikoli nisem prišel. Ko sem stopil iz vesoljske ladje, sem presenečen spoznal, da je pokrajina popolnoma drugačna od tiste, v kateri smo pričeli svoj pohod. Kaj naj grem, da bom prišel na tisto točko, kjer se je zgodila nesreča? Sedel sem na kovinski zaboj z opremo, ki smo ga izvlekli iz ladje, da razmislim o vsem. Sklenil sem, da poskusim naslednji dan. Ko sem prišel skozi ladijska vrata, je imela pokrajina novo podobo. Vsak dan je imela drugačno lice. Nikjer ni bilo nobene točke, ki bi mi pomagala pri orientaciji. Prekleti Modri planet, vzela si mi vse tovariše in nisi dovolil, da jih pokopljem ali sežgem.

Prišel sem dvomiti v svoj razum. Razmišljal sem, da sem si kolege na ladji samo umislil. Da jih dejansko nikoli ni bilo, ker se mi je morda zmešalo zaradi kakšnega vesoljskega žarčenja ali kaj takega...

Popotnik je za trenutek premolknil. Stane, bivši novinar Večera, je hitro vskočil z vprašanjem:

»Kako ste se pa vrnili s planeta?«

Stari vesoljski volk je pokimal in za trenutek ali dva zastal kakor, da razmišlja.

Andrej Ivanuša: KRČMA PRI SATURNU

Ko sem se sprjaznil, da ne morem ničesar več narediti za tovariše, sem se lotil temeljitega pregleda reševalnega čolna. In za čuda je bil generalni pogon v dobrem stanju kljub temu, da je prvi pregled pokazal drugačno sliko. Plovilo je bilo sposobno brez težav doseči orbito. Spomnil se, da ima reševalni čoln avtomatski radio signal, katerega dele je mogoče brez težav uporabiti za pod-prostorski komunikator. Le prostorskega skoka ni bilo mogoče izvesti. Sam nisem imel znanja, ki bi mi omogočilo, da iz ladijskih motorjev in motorjev reševalnega čolna sestavim hibrid, ki bi lahko izvedel prostorski skok.

V reševalni čoln sem znosil vse, kar bi mi pomagalo preživeti čim več časa v vesolju. Upal sem, da bom s pod-prostorskim komunikatorjem uspel priklicati pomoč. Tako se je tudi zgodilo. Preživel sem dolgih šest mesecev sam v globokem vesolju, ko sem uspel doseči stik z eno od ladij Galaktičnih Protektorskih Misionarjev na Misiji do Canopis Draconis IV, kjer so se namenili pripraviti teren za prvo kolonijo novih naseljencev. V zahvalo za rešitev, sem se jim pridružil. A to je že druga zgodba.

S tem je zaključil. Nagnil je zadnji vrček in izpil do konca. »Krčmar, plačam!« je zaklical. A smo ga uspeli prepričati, da gre zapitek na naš račun, saj je bila njegova zgodba res dobra. Ko se je dvignil, nam je vsem zaželel še prijazen konec dneva. Nasmehnil se mi je in proti meni pobilnil s svojimi modrimi očmi. Presunilo me je, ko sem opazil, da ni moder samo njegov iris, temveč še beločnica. Modrina se je v koticah oči spet prelivala v belo.

Stopil je proti vratom. Za trenutek sem obšel, nato pa skočil na noge, da sem prevrnil stol. Pohitel sem do vrat, ki so se počasi zapirala. Sunkovito sem jih odprl in skušal zaklicati za njim. Beseda mi je zastala v grlu, saj je bila ozka in kratka uličica prazna.

Se nadaljuje...

Andrej Ivanuša:

KRČMA PRI SATURNI

Copyright©2007 - 2008 by Andrej Ivanuša. Vse pravice pridržane.

Prihodnjič:

Najbrž kaj iz avtorjevega bogatega opusa.

Andrej Ivanuša ima tudi svoj spletni dom:

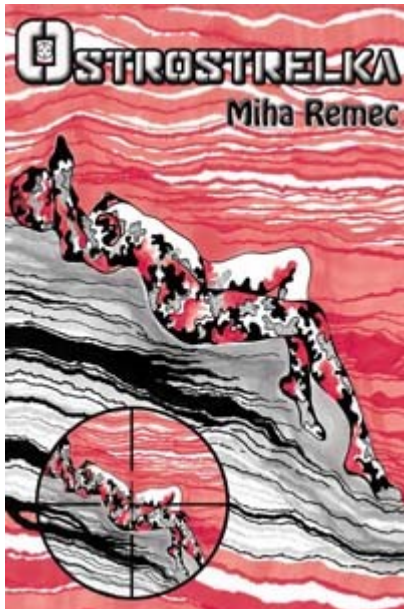
<http://www.andros.si/>

Tukaj boste našli to in še več.

Vsekakor pa prebrskajte po arhivu Jašubeg en Jereda in si obnovite poznavanje avtorja s pomočjo intervjuja ...

Prebrano iz domačih logov

Miha Remec: Ostrostrelka

Remčeva zadnja knjiga je ZF roman v avtorjevi že prepoznavni maniri. Imamo apokaliptično vizijo v kateri se najdeta vegetarijanska bojovnica in mesojedski mačo. Zgodba je glede na pretekla remčeva dela morebiti manjše razočaranje. Vegnaka Alita in mesoje(b)dni Rok ste najprej zreta skozi merek ostrostrelske puške. Po apokaliptični vojni je svet po Remčevi viziji razparceliran na travojedce in ljubitelje pečenke. Eni drugim gredo na živce, zato so ves čas v nekakšni sedeči (pravzaprav stoječi) vojni. Avtor se sploh ne potruži, da bi dal kakšen primeren uvod. No, to niti ni tako pomembno. Stvar se zaplete, ko se jedka solate in šnicložer nekako zaljubita. Ona ima težave z nasilno lezbasto poveljnico (vsako žensko si vzame - zlepa ali zgrda). On ima težave s svojim poveljnikom, kateremu je dol dal njegovo priležnico. Torej ... težave obeh imajo svoje korenine v spolnih doživetjih. Nekega dne, po bolj ali verjetnih prigodah spoznavanja (znova začinjeno s filozofijo o spolni naravi človeka), pobegneta. Želita najti oblubljenno deželico Tibetijo, nekakšna nebesa na zemlji klateških Ciganov. V tem norem svetu so namreč edino Cigani ohranili zdravo pamet, a vsem ostalim se je do konca odvilo. Ta pot je opisana nenavdihnjeno, skoraj rutinsko in edina začimba je podrobno opisovanje spolnih dogodivščin. Pravzaprav je tega skoraj preveč in trpi poanta. Zgodba je žal luknjasta. Nikjer ni nobene razlage o skrivnostnih nadzornikih, ki preletavajo nebo, ni razložena skrivnost enake opreme obeh na smrt skreganih civilizacij (če jim lahko tako rečemo) in nasploh imamo opravka z nečem, kar je bolj podobno rešetu zgodbe. Škoda, od g. Remca sem pričakoval bistveno več. Nekateri drugi recenzenti so sicer drugačnega mnenja in so našli v tej knjigi cele filozofije. Jaz sem žal pri ZF-ju bolj neposreden in pričakujem tekočo zgodbo, ki ne želi pritegniti s šokiranjem (kaj drugega pa je nadrobno opisovanje spolnosti, če ne poskus šokiranja bralca). Ko sem obrnil zadnjo stran knjige, sem ostal v praznini. Roman ima nekako 200 strani. Vsak dogodek, dokler je to zaradi poteka zgodbe možno, je opisan dvojno. S strani Alite in strani Roka. Pristop bi lahko bil odličn, če ne bi šlo ponavljanje enega in istega z nekaj malenkostnimi razlikami, ki na dožemanje zgodbe nimajo nobenega vpliva. Dokler sta še vsaksebi, je ta način lepo voden, a kasneje, ko se dol dajeta v vsaki luknji, za vsakim vogalom, na vse načine, pa to postane obremenitev za branje.

Kam naj torej uvrstim to delo? Ga lahko priporočam? Vsi ljubitelji Remca ga morate prebrati. Nadalje gre za delo, ki odstopa od prežvečene konfekcije moralne sterilnosti. Čisto prostodušno opisuje zmago človeških nagonov v njihovi lepši luči. Kaj je moralno sprejemljivejše - opisovanje odstranjevanje glav in vlečenje črev na plot ali opisovanje seksualnih dogodivščin, pogojenih z zmago strasti? Jaz navijam za seks, pa čeprav je vmes kakšna fetišistična fora (tista z gatami).

Torej ... končna ocena: 3/5

Vid Pečjak: Beg med zvezde

Naveličali se me boste, ker sem do zdaj skoraj vse tako ali drugače v precejšnji meri skritiziral. Pri tej knjigi bom začel drugače. Vsi vemo, da je g. Pečjak avtoriteta na področju psihologije. Napisal je množico učbenikov in strokovnih del. Torej je strokovnjak za človeško dušo. In je res. To dokazuje tudi s svojim čisto pravim vesoljskim ZF romanom. Zgodba se začne pri najdbi tuje vesoljske ladje, ki je pravzaprav domačega izvora, a prihaja iz prihodnosti. Potem skočimo na potovanje te ladje in vzrok, čemu gre na pot. Avtor se posveča živemu in verodostojnemu popisovanju doživetij posadke med dolgotrajnim potovanjem.

Ta del je opisan z 5/5. Ni kaj, avtor je poznavalec in to znanje diha iz vsakega dialoga iz opisa vsakega živo opisanega čustva ali travme. Potem pridemo na tujski svet. Raziskovanje slednjega je lepo zastavljeno, zanimivo in logično. Znova bi dal recimo 4,5/5, ker pač ponekod malce prehitava.

Za zdaj vse OK. Žal pa ima delo težavo drugje. Ako bi bil avtor desetino tolikšen poznavalec astronomije, astrofizike in astrobiologije, bi bila končna ocena visoka. Tako pa ne more biti. Najprej je nesrečna izbira zvezde Lalande. To je rdeča pritlikavka vrste M2, ki večji del seva v infrardečem območju. Zaradi tega zvezda ne more imeti za življenje primernih svetov, niti jih ne more imeti dovolj daleč, da bi bila vrtilna doba različna obhodni okoli zvezde. Lalande je pač pol manj masivna od Sonca ja ima nekaj promilov njegove moči. Premikanje planeta iz ene orbite v drugo je neumnost, pravzaprav groba logična napaka. Nekdo, ki ima moč za kaj takšnega, tega ne bo počel. Sicer pa v opisani orbiti itak ne more obstajati kamnit svet, temveč plinski velikan (znanstvena odkritja so to potrdila pri sorodnih zvezdah). Potem je tu vpliv plimskih sil bližine zvezde na morebitno življenje ipd. Češnja na smetani astrofizikalnih neumnosti pa je sestava atmosfere. Zakaj je bilo treba to pisati? Zakaj? Omemba 50% CO2 podre vsako upanje o vsaj minimalnem tovrstnem znanju drugače izvrstnega Pečjaka. Tega mu res ni bilo treba. A hotel je dati vtis verodostojnosti, znanstvene natančnosti klasikov, a je to storil na napačnem koncu. Škoda, škoda in še 1x škoda. Ta del zasluži krutih, a zasluženih 1/5. Bolje bi bilo, če bi si na osnovi zadnjih kozmoloških odkritij izmislil kaj okoli temne energije ipd.

Ocena: žal 3/5.

Za vas bral B. E.

Bojan Ekselenski: ATLANTIS: Sin imperija

Uvodne besede preden vas zasujem z zgodbo

Gotovo ste prebrali ATLANTIS: Imperij sončnega boga. Ta zgodba se nadaljuje skoraj takoj za omenjeno zgodbo.

Kazenska ekspedicija

Kaladijska vojna se je hitro končala. Pre-moč Velike armade je bila nezlomljiva. Kljub junaškemu boju, vrednem mnogih legend in pes-nitev, je Kaladija podlegla. Zadnje neodvisno kraljestvo znotraj Cesarskega sektorja je prenehalo obstajati. Korša je končno vladar vsega. Velika skrivnost ostane zakrita ...

Kraljeva smrt

Harold ni želel zapustiti svoje palače. V njenih opuščenih sobanah ostane skoraj popolnoma sam. Stoji na veliki terasi in spremlja roje kovinskega mrčesa zavojevalcev. Dvigne pogled in poišče svetel disk v spremstvu manjših roječih svetlečih pik. V sinhroni orbiti je utirjena bojna postaja s spremljevalno floto. Osebnost je poznal poveljujočega admira-la veličastne kovinske pošasti. Za sabo zasliši korake. Pre-pozna jih. Počasi se obrne in se sreča z ženinim mrkim, brezdušnim pogledom. Matica in kraljica ni sama. Spremlja jo četica Amazonk z izvlečenimi zainskimi noži. On spusti roke:

»Saj vas je preveč za to delo,« ravnodušno reče. Zdaj je popolnoma pomirjen sam s sabo. Čaka na zadnje dejanje svojega življenja. Čaka na svoj neizbežen konec.

»Mogoče. Imam eno samo vprašanje.«

On kljubovalno dvigne glavo in spusti veke:

»Vprašanje?«

»Da. Zakaj je bilo to potrebno? Zakaj si dovolil to vnaprej izgubljeno vojno?«

On se zakrohota. Hip kasneje se zresni in poišče njen srep pogled dobrih dvajset korakov stran:

»V tej vojni je uničena še zadnja potreba po Imperiju. V tej neenakovredni bitki je Imperij dokončno umrl in samo vprašanje časa je, kdaj bo strohnul. Ti, jaz in vsi smo hode-

ča trupla, katerih čas je mimo.«

Anastazija prikima in v črne kute odete ženske se kot izstreljene poženejo v svojo žrtev. Kralj se ne upira. Začuti vbode zastrupljenih nožev. Morilke po opravljenem delu stopijo v polkrog izza njega in brezbrizno čakajo, da strupeni vbodi opravijo svoje. Kralj se sesede na kolena in med ugašanjem zavesti poišče Anastazijin obraz. Za hip ga prešinejo spomini na njuno skupno življenje, na njuna dva otroka. Bolečin ni občutil, saj je prej pojedel protibolečinsko kapsulo. Ona pristopi in ga gleda tako vzvišena v svoji premoči. Pričakuje izraz obupa in strahu, a najde odločno kljubovanje:

»Ha, ha, saj menda ne misliš, da si zmagala? Ali pač?«

»Dragi bivši kralj, ti si poraženec, kajti poraženci umirajo. Zmagovalci živijo.«

Kralj zakašlja. Zavest se mu oži. Film življenja se megli in beži. Zajame sapo. Zbere še zadnje kaplje iztekaajočega življenja. Samo še nekaj besed:

»Fizično si me premagala, uničila si moje telo, a moj sin vas bo vse premagal. Saj menda ne misliš, da je izginil zaradi mojega razvedrila? Adijo, draga,« vzdihne in »tup«, pade z obrazom naprej. Zadnji utrip zavesti izgine. Zatemni ga noč smrti. Anastazija skoči do njega. Pograbi jo besne neznanja. Negibno truplo zgrabi za lase in dvigne mrtvo glavo. Nežive oči boljčijo mimo nje nekam v deželo spokoja. Strese ga:

»Povej, kaj je z malim debilom? Povej!« in jezno spusti glavo, ki mrtvo udari v tla. Spogleda se s svečenicami smrti. Z očmi besno bega okoli sebe. Počuti se prevarano. Strese jo hladna klofuta neuspeha. V trenutku zmagoslavja Cerkve je čutila težo neumnega poraza. Poskuša nekaj reči. Besno zoži pogled. Obrvi za hip zatrepetajo. Misel obstane na jeziku. Samo pihne nekaj nerazumljivega, se obrne in odkoraka s terase. V dostojni razdalji ji sledijo še Amazonke.

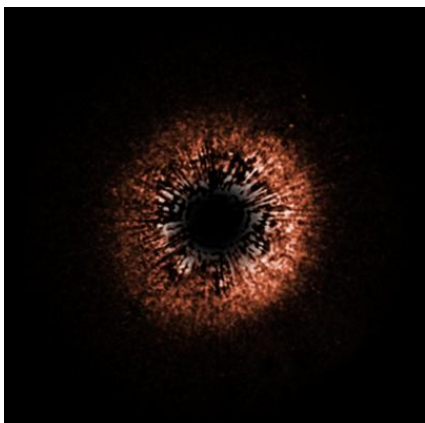
Zdaj bo morala razložiti namen svoje prenačlenosti. Občutek kipečega zmagoslavja je premagal nit tankočutne razsodnosti. S smrtjo kralja je izginila sled za zakonitim prestolonaslednikom. Čeprav bo Kleona Teji izbrala Cerkvi vsečnega kralja, ta ne bo nikoli popolnoma suvereno vladal. Ves čas bo visel strah pričakovanja zakonitega dediča. Pojav mladega Harolda bo vnesel zmedo. Saj ne, da lahko kdaj zavladal, a nihče noče neznanjih spremenljivk nemira. Nihče noče še enega zapleta. Vsa zmeda okoli njegove poti postaja vse pomembnejša enačba v tej vesoljski igri. Žal pa je to enačba brez znanega rezultata. In to jo zaskeli v duši. Presekala je edino pot, ki vodi do Harolda.

Sin imperija

Orion je od vseh zapuščen svet. Pravzaprav je popolnoma pozabljen. Zaman bi ga iskali v registru naseljenih ali naseljivih zvezdnih sistemov. Pred dawnimi časi (ali pa ne pred tako dawnimi) je skrivnostno izginil iz vseh seznamov ali pa tja sploh ni bil vpisan. Kdo vse in komu mar? Pomembno je zgolj dejstvo, da ga ni v nobenem navigacijskem sistemu. Glede na bližino divjega in nenavadnega sistema požiralnika in dveh nevtronskih zvezd se ni bati kakšnih nenadejanih raziskovalcev ali pustolovcev, želnih adrenalinskih dogodivščin. Velja splošno pravilo, da so odkriti vsi pomembni svetovi, saj že nekaj stoletij ni bilo nobenega novega odkritja, a bližina takšnega smrtonosnega sistema je preveč tudi za najbolj norih pustolovščin želnih plemičev. Orionov sistem se nahaja znotraj teh varnostnih desetih parsekov oddaljenosti od treh zvezd smrti, zato je izven vseh transportnih koridorjev in izven kurza naključnih najbolj norih pustolovcev. Na srečo pa ni nenaseljen svet. Okoli rumene zvezde, okoli desetino šibkejše od Kaldijskega sonca, na oddaljenosti 0,95 standardne enote kroži planet z življenjem. To življenje sicer ni bog ve kaj, a je dovolj za

obstoj človeške skupnosti. Glede na podnebje in ostale nadloge je res lepo vedeti, da nisi sam. Luc in Harold sta upala, da ju tod, daleč od vseh poti in naseljenih svetov, ne najde dolga in smrtono-

sna Kleonina roka.

Vas Initai je povprečna vas na robu redkega gozda. Prebivalci so potomci podanikov Haroldovega prednika, ki so želeli okusiti duh prvobitnosti. Okoliščine so hotele, da so za vekomaj ostali. Odrezani od glavnih tokov se je majhna skupnost razvijala po svoje. Organizirali so si preprosto življenje brez napredne tehnologije Imperija. Preprosto živijo že mnoga stoletja, če ne tisočletja. Orionci so dokaz, da tehnologija še ne naredi človeka. Človečnost se izraža z njegovo etiko in kulturo bivanja v skladnem odnosu do okolja okoli sebe.

Poglavar Maruh je kljub starosti še vedno sposoben ubiti samca orjaškega tigra. Kreпки mož drži baklo visoko nad sabo. Plešoč ogenj osvetljuje temni hodnik, ki obredno votlino povezuje z Jamo prednikov. Luc in Harold mu tesno sledita. Molčijo. Zgolj prasketanje ognja moti svečano tišino. Maruh ni hotel omeniti, zakaj morata prišleka v Jamo prednikov. Niti ni z ničimer pokazal čudenja zaradi nenavadne Haroldove svetle polti. Še zlasti so čudne, ne čudne, temveč prav grozljive, njegove modre oči. Vsi Rejevi otroci imajo temne oči. Modre oči so barva strašne herezije, greha, ki bo stresel temelje Univerzuma. Začutijo tresenje tal. Luca prešine. Mogoče pa plačilo za greh strahotne herezije že prihaja. Vendar ve, da je Orion že od začetkov potresni svet. Oba prišleka se še nista navadila na te potrebe.

»Nista se še navadila na Rejevo trepetanje. Saj vem, tega ne se ne moreš navaditi tako hitro. Nikomur ni lahko v bližini Rejeve silnosti,« obstane in se obrne proti gostoma in zamišljeno dvigne pogled v svetlobo bakle:

»Re je tukaj še posebno močan. Vsi smo pokriti s plaščem njegovih milosti. Prej ali slej se bosta navadila na ta tresenja. To je utripanje veličastnega Rejevega srca, središča njegovega duha. Prišel bo dan, ko bo utripanje tega srca razdejalo vesoljni red. Re bo globoko vdihnil in silovito odpihnil Galaksijo razjedajoče grešno telo herezije. O ja, mi dobro vemo, kaj se dogaja okoli nas. Vemo za heretični razkroj srca Imperija. Sin imperija se je vrnil k izviro svojega očeta in to je znak.«

Luc se spomni na domači svet, na njegovo potresno celino. Poskuša nekaj vprašati, a ga poglavar prekine z zamahom roke:

»O ja, zaklad tega sveta je neprecenljiv. Na srečo ga Re noče razkriti heretikom. Ja, hoče, da mi varujemo srce vseh njegovih vzvišenih skrivnosti. Naše prednike je sem pripeljala njegova vzvišena volja, kajti srce Univerzuma ne more živeti brez nas, otrok njegove milosti,« se sreča s sinjimi Haroldovimi očmi in svečano nadaljuje svojo pripoved:

»Vedeli smo, da mora nekega dne priti sin Ozirisa in Izide z

Bojan Ekselenski: ATLANTIS: Sin imperija

očmi neba. V teh očeh je skrita poguba herezije, plamen smrtne sodbe, a tudi nova luč, ki bo vzplamtela v drugih časih. Sam Re ve, da bo skozi vesolje pljusknil val ognja in odvezel heretikom moč svojega srca. On že zbira moč svoje sape, s katero bo odpihnil ogenj in vodo, ki sta ljudem dala zvezde. Maat že pripravlja svoje pero, s katerim bo izmerila vse grehe herezije, ki uničuje vesoljni red,« skoraj zakličje, se obrne in nadaljuje pot.

Harold in Luc se spogledata in sledita poglavarju. Luc je vedel. Ta svet ima skrivnost vseh skrivnosti. Modri predniki so vedeli, kakšna moč se skriva v tem svetu. Pametno so poskrbeli, da največja skrivnost vesolja ostane varno zakopana. Kaj drugega je lahko Jama prednikov, če ni pokopališče spominov?

Mlada kraljica

Mrtvo telo Anastazije se sesede. Kleona stopi korak nazaj in tiho reče:

»Anastazija, naredila si zadnjo napako. Dokončno si porabila svojo zalogo opravičil.«

Kleona se sesede v svoj vladarski prestol. Besno prekriža roke in živčno piha. Misel na mladega Harolda ji ne da miru. Zakoniti prestolonaslednik sveta zakladov je nekje zunaj, izven nadzora. Gerona prekine mučno tišino:

»Mladi Harold je nepomemben. Na našo srečo je spaček, motnja, ki ne more sestiti na prestol. Niti ostanek poteptane in razdeljene Kaladije ne bo sprejel sadu očitne herezije. Tea bo naša kraljica. Našli ji bomo primerne kralja in uživali v pridobitvi. Kaladija je zdaj zgolj suženjska kolonija in Tea je kraljica sužnjev. Zaklad je naš, popolnoma naš. Nobenih vsakoletnih izsiljevanj in nepotrebnega prosjačenja. Ves protonij znanega vesolja je samo naš. Kdor vlada protoniju, ta vlada vesolju.«

Kleona sploh ne posluša svoje zaupnice. Požene se na noge in molče odhiti iz dvorane. Sledijo ji pripadnice njene osebne straže. Gerona ostane sama. Spusti oči na truplo. Poskuša povezati zadnje Anastazijine besede:

»Ne vemo, kje je kraljevi dedič. Manjka tudi prstan očeta naše Cerkve. Mislila sem, da tisti prstan ni pomemben. Pa očitno je. Nosilec prstana ima vsa polnomočja imenovanja kralja Kaladije. Zdaj tega nima nihče,« zajame sapo in dvigne pogled. Začuti hlad. Odpre usta, a iz njih ne pride več noben glas. Jasno je začutila trenutek zastoja srca. Zvesto, mogoče celo preveč zvesto služabnico je pokosil bič strahotne vladaričine jeze. Gerona v sebi preklinja. Z neverjetno lahkoto jih je prevaral en navaden moški. In to popolnoma

navaden slehernik, popolni nepoznavalec mogočnih umetnosti in veččin Cerkve. Nikoli ni niti dneva življenja prebil v svečeniškem uku. Zdaj pa je ta, magije in svetosti nevešč moški, popolnoma prevaral mojstre te obrti. Gerona ob tej misli oblije hladen pot nelagodja. Ja, čutila je nelagodje. Takšne površnosti si ne bi smele dovoliti. Svoje strasti bi morale močnejše nadzorovati. Mogoče pa bodo one morale plačati ceno herezije. Devišstvo je verjetno zapovedano z jasnimi razlogi. Odkima. Noče razmišljati o napakah. Misel o napakah vnese v um negotovost. Vsaka negotovost je seme strahu pred neuspehom. In strah onemogoči ostrino uma. Odmahne z glavo in zapusti neprijeten prostor. Emejla kadiš Amazonk ne prenaša pogled na trupla, dasiravno se je njen red obilno okopal v krvi domnevnih zarotnikov in zarotnic.

Tea je stala pod holoportretom cesarja in njegove kraljice. Portrete očeta in njenih prednikov so odstranili. Želeli so izbrisati ves spomin na čase suverene Kaladije, zato je cesarska vojska odstranjevala znake kaladijske zgodovine. Milijone ljudi so prodali v sužnost. Zaradi tega je cena povprečnega sužnja ne glede na njegovo kvalitetno poreklo silno padla. No, tudi v tem je prednost. Zdaj si lahko dobrega sužnja kupijo tudi manj premožni plemiči Cesarskega kroga. Za nekaj časa je izginila potreba po lovskih odpravah v zunanje patarkije. Zasliši korake. Prepozna jih. *Kleona*. Obrne se:

»Pozdravljeni, vzvišena,« tiho reče in se malce leseno prikloni. Kleona namigne spremstvu, ki diskretno zaostane. Trdno stopi do mladega dekleta. V njej vidi orodje za nadzor svojih novih pridobitev. No, pravzaprav vidi samo lutko, s katero bo vodila druge lutke. Ustnice se razležejo v nasmech:

»Draga moja, res mi je žal za vse, kar se ti je zgodilo. To je strašna tragedija. To je bila nepotrebna vojna. Potem pa še smrt tvoje matere,« vzdihne in se zresni.

Tea nemo zre predse. *Torej me moji občutki niso varali. Mati je mrtva*. Počasi dvigne pogled:

»Je res?«

Kleona resno prikima in stopi tri korake pred Teo:

»Žal se dogajajo nesreče. Draga moja, ne skrbi, kajti vse je urejeno. Kaladija potrebuje novo kraljico in samo ti lahko zasede ta pomemben položaj. Zaradi minulih dogodkov žal ne bo vse enako. Ne more biti, saj ne moremo tvegati. Ti to razumeš, saj si pomembna članica Cerkve. Morala sem uničiti seme herezije. Imperij ne more postati odvisen od naključnih junakov. in njihovih trenutnih navdihov.«

Dekle dvigne obrvi:

»Jaz kraljica? Saj sem po cerkvenih pravilih premlada. Kako naj bom torej kraljica?«

»Kraljica boš. Glede starosti ne skrbi. Cerkev in njena pravila sem jaz, samo jaz in če jaz pravim, da si kraljica, je to zakon, ki velja tudi za Reja. Moja volja je volja Reja in volja Imperija. O božji volji se ne razpravlja, temveč se jo izvršuje.«

Tea spusti pogled v gladka modrikasta tla. Še pred pol leta je tod vladal vrvež očetovega dvora. Zdaj pa mu vlada ta ženska. Kjer so včasih hodili očetovi možje, zdaj strumno stojijo cesarski vojaki. Zaveda, da je Kaladija zgolj lupina očetnjave. Od nekdanjega kraljestva je ostalo bore malo. Kleona je uporaben del Kolonij in patarkij razdelila med zaslužne plemiške družine. Nekatero predele pa je prepustila usodi. Njenemu umu je bila tuja ideja ohranjanja patarkij, ki ne prinašajo dobička. Še za sužnje so predaleč. Samo kraljestvo pa je plačalo strašno ceno za odpor. Že samo brezobzirno bombardiranje je pobilo četrtno prebivalstva. Nadaljnjo dobro polovico pa so pobrale suženjske ekspedicije zmagovalcev. Kraljestvo Kaladija je pravzaprav otok opustošenja in revščine. Ženska, ki se ji dobrika, je odgovorna za popolni zlom. Zdaj ji polaga na glavo kruno poraza.

»Kako naj vladam po vsem tem?«

Kleona se zareži:

»Nekdo mora. Ti, draga moja si garancija za zvestobo Imperiju. Ne dovoli, da tvoje kraljestvo plača še hujšo ceno za napake tvojega očeta.«

Dekle otožno prikima. Zaveda se brezizhodnosti položaja:

»Saj mi ne ostane kaj drugega, kot sprejeti.«

Kleoni se zasvetijo oči:

»To je edino, kar lahko storiš in živiš.«

Ubežniki

Redki srečneži so se izognili krvavi roki lovcev na sužnje in maščevanja. Harold je vedel, da morajo na varno vsi, ki karkoli vedo o sinovi skrivnosti. Na varno je sklenil poslati tudi cvet strokovnjakov za izkop eretza, skrivne zaloge protonija in vse vire znanja o izkopu. Na Kaladiji ni ostalo nič, kar bi lahko zavojevalcem pomagalo pri obnovi uničene proizvodnje. Med temi srečneži je tudi Beti. Njo je čakala pomembna misija, katere sadovi bodo obrodili šele čez stoletja ali tisočletja.

Vihrava kraljeva sestra se na palubi »Elegorja« spomni poslovnega večera. Sam kralj Harold jo osebno pospremi do kozmodroma. Izmužnil se je Anastaziji in njenim

spletkam.

»Harold, zakaj tudi ti ne greš? Cesarstvo je zbralo kar deset bojnih postaj s spremljevalnimi flotami. Proti tej moči vse orožje in srčnost Kaladije ne moreta dolgo zdržati. Vojne je konec, še preden se je dobro začela. V tej vojni ne moreš zmagati. Svoje si opravil.«

Harold jo prime pod roko:

»Draga sestra, saj ni naš namen zmagati. Naš namen je pokazati otopelemu truplu cesarstva grmado, na kateri bo zgorelo. Še nikoli se ni noben vladar Korše umazal z vojskovanjem znotraj Cesarskega sektorja. Predvsem patarkije na robovih galaksije in v sosednjih zvezdnih sistemih bodo dojele svoj resnični položaj. Kleonin namen je jasen. Kroša želi jeklen nadzor nad protonijem. Ona ni samo paranoična pohlepna vladarka Cerkev, temveč je tudi kraljica Imperija. Vsi, ki niso pozabili misliti s svojo glavo, se bodo ob njeni grozljivi akciji zamislili. Morali se bodo, kajti njena slepa sla po maščevanju in vladanju bo razdejala Kaldijo. Takšna moč v rokah tako okrutnega bitja bo spustila na Imperij plašč strahu. Strah pa ohromi vsako iniciativo, vsako pozitivno akcijo. Z našo sabotazo občutljive proizvodnje eretza bomo pridobili čas za druge. Ravnotežje je dokončno porušeno in zrušen je red Rejeve modrosti. Strah bo rodil jezo in to je eksplozivna mešanica. Drug vzrok, da ne smem stran je čisto praktičen. Zmešal jim bom sledi. V nasladi privida zmagoslavja vas ne bodo iskali, torej boste pridobili na dragocenem času. Osebno želim biti priča sabotiranju proizvodnje eretza. Osebno želim prižgati baklo na grmadi trupla, iz katerega je dokončno iztekla Rejeva življenjska kri.«

Beti razširi ustnice v svoj značilni nasmeh:

»Zakaj moraš ti biti tisti norec, ki bo potrkal na uspavano vest cesarstva? Zakaj želiš biti zraven? Zakaj?«

»To je Rejeva volja. Hari je na varnem, zdaj greste še vi. Tukaj ste opravili. Kleona bo bridko obžalovala to brutalno vojno. Od tam daleč boste naredili prve korake za uničenje Kroše. Prižgali boste odštevanje za začetek konca našega časa. Tega ne bo dočakal nihče od vas, temveč vaši potomci stoletja za vami. Imperij je velikanski in preden bo njegova smrtna grmada dogorela, bo moralo miniti mnogo bolečih in dolgotrajnih stoletij, mogoče celo tisočletij strahotnega ognja uničevanja. Resnično mi je žal za nič krive generacije, ki bodo morale živeti s tem počasnim umiranjem. Zdaj pa pojdi. Blokada še ni popolna, a se hitro zapira. Tvoja ladja zakladov mora uspeti.«

Naredi premor in dvigne pogled k zvezdam. Beti zgroženo odkima:

»Imperij ne more pasti,« in nagrbanči čelo.

On nežno, z vero v dokončnost, prikima:

Bojan Ekselenski: ATLANTIS: Sin imperija

»Mora pasti. Korša je zdaj to, proti čemur je ustoličena. Anastazijina herezija je prinesla seme drevesa nečesa novega. Vsako zimo mora stara belolistka umreti, da lahko na njenem mestu spomladi vzbrsti nova. Takšen je naravni red. Ne pozabi na to, kaj si in zakaj si. Ne pozabi na Rejevo voljo!« poudari zadnje besede in se še zadnjič rokuje s svojo sestro. Ona mu še zadnjič pomaha in komaj skrije solze. Ladja s pomembnimi potniki švigne proti nočnemu nebu. On se pretihotapi do enoseda in zapusti kozmodrom. Z malo sreče se bo skupina dragocenih beguncev izmuznila nastajajoči blokadi. Mora se. Ne more dovoliti izgube tako dragocenih ljudi, ki s sabo nosijo mnoge skrivnosti in tako pomemben zaklad. Ta peščica neznanih junakov bo zapečatila kolo usode ...

Kronanje

Tea bo sprejela krono od edinega še živega svečenika lokalne Cerkve. Ta stari mož počasnih kretenj in težkega koraka je zadnji ostanek samostojnosti Kaladije. Kakor hitro bo predal krono in ostale insignije, se mu bo zgodila kakšna nesreča. Kleona je mojstrica za povzročanje nesreč. Z očmi premeri volumen ne prevelike dvorane. Večina prisotnih so tujci, zavojevalci. Od nekdanje kaladske vojske je ostala samo neoborožena častna straža »prevzgojencev«. V kotih so postopali cesarski vojaki. Še pred začetkom je morala podpisati dekrete, s katerimi so vsi pomembnejši položaji ostali v rokah cesarskih uradnikov. Kaladiji ni ostala niti protokolarna samostojnost. Vsi svetovi, razen Kaladije so pripadali cesarskim guvernerjem. Najpomembnejši pa je nadzor nad eretzom. Od zdaj naprej ima Korša neposredni nadzor nad vsemi fazami predelave. Nobenih pogodb več, nobenih posrednikov, nobenih viškov. Zaklad Kaladije ni več v lasti Kaladije. Kopali ga bodo sužnji »Centrov za prevzgojo«.

Stari mož stopi pred kraljico. Dvigne krono in želi začeti s ceremonijo. Prekine ga Gerona, ki nestrpno stoji izza Teje:

»Daj sem to krono,« mu iztrga krono iz rok in jo posadi na glavo dekleta. Mož se spogleda z enako zmedeno Tejo. Iz ozadja prestola stopi Amazonka in namigne cesarskim vojakom. Nesrečnega svečenika zgrabijo in odvedejo iz dvorane. Gerona vzklikne:

»Konec je stare ureditve! Od zdaj naprej je vse v službi Korše in Reja! Tea I. Kaladska je nova kraljica v imenu Korše.«

V dvorani vsi umolknejo. To ni kronanje, to je imenovanje služabnice. Tea se dokončno zave svoje vloge. Prešine jo boleče spoznanje nemoči. Ona ni kraljica, temveč nepomembna figura brez lastne usode. Ves čas je poslušala zagotovila, da bo cesarska oblast zagotovila zgolj red in mir. Vsa njena oblast ne seže niti izven njenih soban. Po hitrem kon-

cu vojne je potrebna hitra normalizacija življenja. Kleona ji je zagotovila, da bo vse potrebno uredil cesarski pooblaščenec. Ostankom Kaladije pravzaprav ne vlada kraljica, temveč cesarski pooblaščenec. Korša za vsako kraljestvo Cesarskega sektorja imenuje svojega pooblaščenca. Kaladijski pooblaščenec je bil do zdaj nepomembna figura. Vlogi sta se zamenjali.

Tea še ni vedela, da so večino preostalega kaladijskega prebivalstva, ki ni končalo v sužnosti, odpeljali v posebne tabore v južnem puščavskem pasu. Tam so hitro zrastle dolgočasno enolične skupine nenavadnih stavb. Ta nova nastala »mesta« niso imela imen, temveč zgolj suhoparne oznake. To so bili Centri za prevzgojo. Takšnih središč do zdaj še nikoli niso zgradili znotraj cesarskega sektorja, še manj pa v planetarnih razsežnostih. Kaladija je prvi primer masovne uporabe tehnologije »prevzgoje«. Običajno so jo uporabili za posamezne primere res hudih duševnih motenj ali psihokonverzijo nevarnih zločincev. Tokrat so prvič v obdelavi navadni, cesarstvu večinoma lojalni ljudje. Nihče ni znal predvidet posledic nekalibrirane, pravzaprav serijske obdelave takšnih vrst možganov. Nihče ni o tem postavil nobenega vprašanja.

Tea se zvečer nasloni na ograjo terase, kjer je pred časom izdihnil zadnji suveren kralj. Ni vedela za njegovo usodo. Začutila je zgolj prihajajoče slutnje, kaj se je pravzaprav zgodilo. Glavo porine med roke in utrneta se ji solzi. Pogleda proti jasnemu nebu, kjer ni običajnega vrveža. Samo tišina spokoja smrti. Spusti pogled na nekdanj živahno mesto luči. Zdaj je tam skoraj trda tema. Mesto je prisilno opuščeno. Končno dojame, da je kraljica mrtvih. Ves čas jo v varni razdalji spremlja zlovešča senca. Niti za hip ni prepuščena svoji volji.

Daljna ozvezdja

Ladja z lastnim pogonom »Elegor« je hitela proti robu galaktične leče. Ozirisov svečenik je spretno opravljal svoje delo. Harold ga je pred leti izbral za svojega osebnega navigatorja z vsemi blagri, ki gredo k temu položaju. Zdaj opravičuje to zaupanje. Opravlja najtežjo nalogo, pravzaprav je to misija njegovega življenja. Zavedal se je dragocenih potnikov in še zlasti silno dragocenega tovora. V njegovo svetišče, navigacijsko kabino vstopi Beti. Počaka, da odpre oči in ga ogovori:

»Za zdaj imamo srečo.«

Mož prikima in se pretegne:

»Ja, za zdaj imamo srečo. Pravzaprav ima Cesarstvo smolo. Skoraj nobena nadzorna postaja ne deluje nemo-teno. Nekateri so brez signala, v drugih je posadka prelena, a tretje so mešanica obojega. Odkar smo v zunanjih patarkijah, sploh ni čutiti cesarske prisotnosti. Očitno se nihče ne boji morebitnega sovražnika, a patarkije so bolj ali manj prepuščene same sebi.«

Beti se nasmehne:

»Toliko bolje za nas. Sovražnikov nimamo že nekaj tisočletij. Naša rasa vlada celi galaksiji in še satelitskim ozvezdjem za povrhu. Pravzaprav smo sami sebi edini sovražnik. V teh predelih smo popolnoma odrezani od dogajanja v središču Imperija. Sam Re ve, zakaj nas je Harold poslal v to gnezdo divjine.«

Svečenik vstane in s temnimi očmi prestreže Betin zasrbljen pogled:

»Protonija imamo s sabo dovolj, da si kupimo pol zunanjih patarkij. Harold je z nami poslal vse viške zadnjih stoletij. Namesto bogatenja je kraljeva hiša na skrivaj delala svoje zasebne zaloge. Očitno je že prednik plemenitega vladarja pred stoletji slutil razkroj cesarske hiše. Potem so tu še vaša pooblastila.«

On frkne z roko po zraku:

»Bojim se, da ne bodo vredne piškavega želoda. Okrožnica Korše je gotovo hitrejša od nas. Sreča, da tvoje roke upravljajo največjo bojno ladjo Kaladije. Vsaj za zdaj smo varni. Patarkije nimajo omembe vrednih flot.«

Svečenik vzdihne:

»Hm, če bo kakšna okrožnica sploh prišla. Pomislite logično. Največja bojna ladja Kaladije se izmuzne poveljniku blokade. Vem, da so nas zaznali, a so njihovi navigatorčki bedasto padli v past tistega divjega nevtronskega dvojčka. Pozabili so osnove zvezdne vojne. Zanašajo se na brutalno premoč, kjer razmerje moči vedno prinese zmago. Izgubili so dve ladji in vedo, da smo jih potegnili. Poveljnik bo naš pobeg zamolčal, saj bo v nasprotnem takoj ob glavo. Vladarica ne odpušča napak. Kleona je že za manjše stvari metala admiralske našitke na grmado. Od te heretične kuzle lahko pričakujemo vsakršno norost. Ravno ta strah je ohranil našo majhno skrivnost in jo rešil iz krempljev vladarice. Vaša polnomočja bodo hvaležno sprejeli. Že od zunanjega roba Kolonij ne zaznavam cesarskega signala. Kjer ni signala, ni komunikacije. Naletel pa sem na kaladijski nizkofrekvenčni signal. Torej je naše kraljestvo ves čas skrbelo za svoje komunikacije. Najlepše pri tem je, da cesarska tehnika ne more poslušati kaladijskega signala, če ne ve, kaj in kje naj išče. Skratka, tukaj smo popolnoma varni. Kleonina heretična roka

nas ne more doseči. Če nas hoče dobiti, mora imeti res dolgo in močno roko.«

Beti stisne ustnice in prikima:

»Naj Re usliši tvoje razmišljanje.«

Re je uslišal svečenikovo razmišljanje. Rob galaksije je že dolgo ni bil deležen toplote Cesarskega sektorja. Vladavina Kleone je služila krepitvi njene osebne oblasti in ne moči Imperija.

Na planjavi

Harold mlajši s svojimi modrimi očmi očarano zre v dim, ki se iz primitivnega dimnika leno vije v mrzel zrak. Razmišlja o tem, kar sta z Lucom videla in slišala v votlini. Zdaj je še bolj razumel vso moč herezije, zaradi katere se je sploh rodil v to vesolje. Spoznal je skrivnost Elohimov in skrivnost tega sveta.

»Stric Luc, ti ljudje imajo vse, a so se odločili za življenje divjakov Atlantisa. Zakaj?« prekine tišino. Harold tesneje stisne svoje kopje, s katerim je uplenil svojega prvega grurka. Te hitre rastlinojede živali od lovca zahtevajo izjemno natančnost in vrhunsko večščino prikrievanja.

Stari mož dvigne oči proti goram v ozadju:

»Življenje v tišini jih je obvarovalo pred nezaželenimi obiskovalci. Zaklad, skrit ob ekvatorju bi hitro sprožil boj za nadzor in pripeljal do uničenja duše tega sveta. Tako pa je ostal skrit v objemu navigacijsko zahtevne meglice v bližini trozvezdja smrti. Imperij je uničil Kaladijo in razkosal njeno telo. Pograbili so, kar je na dosegu roke, a niso se kaj veliko trudili okoli obrobja. Tvoj oče je poskrbel, da Imperij ne more izkoristiti zaklada, do katerega se je tako brutalno dokopal. Na varno je poslal vse, ki kaj vedo o izkopu eretza in pripravi surovega protonija. Najbrž je uspel še pred padcem kraljestva učinkovito sabotirati obstoječe naprave. Kmalu pričakujem sporočilo od kraljeve zastopnice Betinije Kaladske. Upam, da je misija tvoje vihrave tete uspela. Takrat bomo vedeli, kako naprej.«

Haroldu se zasvetijo oči:

»Teta je živa?«

Luc resno prikima in protokolarno odvrne:

»Da. Kralj jo je poslal na varno z jasno misijo. Kako hitro bo dosegla najbolj oddaljeno patarkijo Kaladije, bo vzpostavila tiho regentsko oblast. Ob njej so vse domače zaloge protonija in vsi pomembni strokovnjaki za pridobivanje surovega protonija. Mladi Harold, obveščeni boste, ko bo vaša teta vzpostavila novo kraljestvo. To bo znak, da je konec Imperija zgolj vprašanje časa. Krik nedolžno umorjenih in zaslužjenih bo pljusnil kot ognjeni vihar in zatresel ustroj Univerzuma.«

Bojan Ekselenski: ATLANTIS: Sin imperija

Mladi princ prikima. Teta ga še nikoli ni pustila na cedilu in ga tudi tokrat ne bo. Ona je edina zanesljiva oseba. Oče je vedel, komu mora zaupati najpomembnejšo nalogo v zgodovini Kaladije.

Zmaga je poraz

Tistega poletnega dne se je odkotalilo precej admiralskih in svečeniških glav. Kleona je svoj bes pogasila s tisočimi trupli. Zadnja žrtev je bil njen mož. Remus je ves čas živel v njeni senci, a je navkljub temu predstavljal motnjo na Kleonini poti do absolutne oblasti. Žena je osebno zaklala svojega moža in ga vrgla z balkona palače. Razglasi se za edino vladarico Imperija in Korše. Prvič v zgodovini je združeno vladanje Cerktvi in Imperija v eni osebi. Ampak njenega besa ni povzročilo moževo previdno negodovanje spričo vnovičnih krvavih obračunavanj s pravimi in namišljenimi nasprotniki, temveč vest o izginotju vsega protonija. Njegova smola je bila v tem, da se je nahajal v dosegu noža v trenutku strastnega besa. Komaj je truplo padlo na betonska tla, pride še ena slaba novica. Do nje namreč pride še poročila o pobegu najmodernejših kaladijske bojne ladje ob hkratnem izginotju nekaterih ključnih ljudi Kaladije. Zmagovita pridobitev je s tem zgolj prazna lupina. Proizvodnja protonija po uničenju dela infrastrukture je zdrknila na polovico predvojne in ni ga človeka, ki bi znal obnoviti uničeno. Jezna je sama nase, na svojo velikopotezno destruktivnost. Živčno bega iz enega v drugi kot velikanske dvorane. Zmanjkalo je tudi namišljenih sovražnikov, katerih kri bi pogasila njeno besnečo pritajeno jezo. Vse več časa je ostajala sama v svojih dvorih. Izogibala se je svojih zaupnic, kolikor jih je še preostalo. Niti mrzlično preiskovanje posnetih psihoprofilov prevzgojenih ni pripeljalo do potrebnih strokovnjakov za obnovo proizvodnje. Razmišlja o svojih nadaljnjih korakih. Zmota jo edina oseba, ki lahko vstopi brez dolgotrajne procedure. Gerona je edina zaupanja vredna oseba, saj ju družijo enaka heretična preteklost in enaka krvoločna učinkovitost. Pravzaprav celo svojo zaupnico zadnje čase vidi bolj poredko. Dvigne pogled proti ženski, ki vstopi v tišino velikanske dvorane:

»Katere novice prinašaš?«

Gerona zakašlja, za hip pomolči, nakar odvrne:

»Bojna ladja Elegor se je izmuznila blokadi zaradi nesposobnosti nekaterih tepcev. Osebno sem poskrbela, da skrivanje resnice ne postane preveč moderno.«

»Pa vemo, kam se je ta ladja namenila?«

»Žal nimamo nobene jasne sledi. Osebno sem se posvetila zadevi. Elegor se je izgubil nekje v divjini patarkij zunanje- ga roba. Na njej je zagotovo Betinija Kaladska, založena z

vsem protonijem, katerega so na skrivaj zbirali. Našla sem podatke o nalaganju protonija in njegovi poti na Elegor. Ostalih podatkov pa žal ni.«

Kleona skoči na noge in zakriči:

»Kaj počnejo nadzorne postaje Kolonij in patarkij?«

»Veste, večina je slabo oskrbovanih, saj niso več pomembne. Patarkije so del Imperija toliko, kolikor mu pač pripadajo in koliko imamo od njih koristi. Žal je teh koristi zelo malo. Za občasno nabiranje sužnjev ne potrebujemo dragocenih komunikacijskih sistemov. Zvezdna armada nima tam svojih oporišč, saj so nepotrebna. Nikogar ni, ki bi nas lahko ogrožal, a za lov na sužnje in trgovino zadostuje manj dodelana tehnologija.«

Kleona srepro uperi pogled v zaupnico:

»Potem bomo morali tja poslati to armado in jih naučiti, da so del Imperija. Manjša kazenska odprava jim bo vlila strah v kosti in kar tekmovali bodo, kdo nam bo prej predal ubežnike z dragocenim tovorom. Malce zdravega uničevanja ne more škoditi.«

Gerona dvigne obrvi in stopi še nekaj korakov naprej. Tako blizu ji Kleona redkokdaj pusti. Stisne ustnice in rdeča polt je videti še bolj rdeča:

»Gospodarica, lahko govorim odkrito?«

Kleona hladno prikima:

»Živa si še, ker govoriš resnico in bogaboječe izvršuješ božjo voljo. Povej.«

»Kazenska odprava se mi ne zdi učinkovita metoda. Široko zastavljena bojna akcija porabi več protonija, kolikor ga je na tisti ladji. Cesarski sektor je pokrit s sedemnajstimi bojnimi postajami, ki skrbijo za pokrivanje vsega, kar je vredno pokrivanja. Zdajšnja proizvodnja zadostuje zgolj za pokrivanje tekočih potreb. Celotna najpomembnejše povezave izven Kolonij so na meji vzdržljivosti. Patarkije so že nekaj stoletij večinoma odvisne od atomske hiperindukcije, torej nas ne morejo ogrožati. Eretz pa je samo na enem znanem svetu in ta svet je trdno pod našo oblastjo. Viškov, katere je Kaladija proizvajala in prodajala neznano kam, zdaj ni več in pridobili smo še trdnejši nadzor nad omembe vrednim transportom. Predlagam, da čakamo. Nekaj let čakanja in budnega spremljanja črnega trga bo hitro odkril lokacijo ubežnikov. Prav gotovo ne bodo zgolj sedeli na zakladu in čakali Rejeve milosti. Betinija Kaladska ni znana niti po potrpežljivosti, še manj pa po umskih sposobnostih. Kmalu bo naredila napako in takrat jo bomo skupaj z zakladom zgrabili. Za to ne bomo potrebovali flote, temveč majhno skupino zvestih Amazonk.«

Kleona nekaj trenutkov boljši v svojo zaupnico. Prvič ji je oporekala:

»Predlagaš torej, da krivoverci ostanejo nekaznovani?«

»Nikakor ne! Osebnost sem nadzorovala pregled skladiščnih listov in izginuli protonij je nepomemben. Kot sem omenila, samo malce pozornosti in Betinija bo izdala svojo prisotnost z morebitnimi trgovskimi posli. Kakor hitro se bo na črnem trgu pojavilo več protonija, bomo sledili viru in ... saj veste, kako to gre. Ni potrebe za pokolom. Pravzaprav bom sama poskrbela za povpraševanje na črnem trgu. Vsaka kriza ima svojo senčno in tudi svojo sončno plat. Izkoristimo zdaj sončno plat te krize.«

Kleona se za hip zresni, nakar se začne glasno krohotati:

»Res si zvit! Zdaj vem, zakaj te imam,« nakar se zresni in zlovešče doda:

»Žal pa jaz ne morem čakati, da se mi za hrbtom režijo in kujejo nove zarote. Akcija se mora zgoditi zdaj! Takoj hočem začetek pouka strahu in spoštovanja Korše za tiste tam zunaj! Draga moja, tvoja ostrina je malce popustila. Morala se boš temu posvetiti, preden se čisto pomehkužiš. Flota je zato, da opravlja svoje delo in zdaj ga bo opravila,« in oči se ji zlovešče zasvetijo. Gerona prikima:

»Gospodarica, nisem vas hotela spraviti v morebitno zadrego,« previdno reče in stopi nekaj korakov nazaj.

»Saj me nisi. Tvoj načrt velja, a ga bom malce pospešila s kazensko akcijo v smeri pobega Elegorja ali kako se že imenuje tista ladja. Zdravo nasilje je vedno koristno za pokornost. Pravzaprav bom tvoj načrt malce pospešila, saj sem naveličana čakanja.«

Gerona resno prikima. Ni se ji upala povedati svojih pomislekov glede protonija. Raje ne. Še misliti ni hotela o tem. Poskušala je odvrniti vladarico od vratolomne akcije, ki bi oslabila položaj vseh v tej igri in najbrž zapečatila usodo Imperija. Zdaj je vsega konec. Na srečo Kleona ni nič posumila. To jo je ohrabilo. Prešine jo odrešujoč občutek spoznanja celote. Na koncu je spoznala ves smisel te igre. Re bo na koncu potegnil vse niti in zastor bo padel na Univerzum. na koncu pa le razume.

Med zapuščanjem dvorane odkima in izvleče zainski nož. Stopi do okna, skozi katerega vstopa vedra sončna luč. Na oči ji stopijo solze. Prvič po desetih letih. Pogleda proti modremu nebu. Skozi misli se odvrti trak njene življenja. Začuti neizmerno praznino vsega, kar je storila. Ob vseh dobrih namenih so vsa njena dejanja prinesla samo umiranje. Tisoče in tisoče, najbrž nedolž-

nih, je moralo pred Maat. Kakšna je sodba boginje? Kako je sprejela morebiti nedolžne žrtve? Obraz položi v dlani. Zaihti. Kako bo sojena njena duša? Jo čaka temni Haad? Mogoče. Njena pot se je iztekla. Začutila je končno postajo bivanja v luči. Čutila je konec niti svojega življenja. Imperij zahteva še več puščanja krvi. Maat se bo utopila v tej krvi. Ona ne zmore več. Zdaj je razumela končno resnico. Zdaj je spoznala zadnjo skrivnost Reja. Pretrese jo teža zločinov, storjenih v imenu Reja, kateri pa nasprotujejo Rejevi volji. Nekaj trenutkov počaka. Dvigne pogled v modrino neba in tiho reče:

»Kako sem neumna. Dovolila sem umoriti Rejevo srce in njegov Imperij,« in si obredno zarine zastrupljen nož na točno določeno mesto. Hip zatem strup začne delovati in cesarska straža samo nemočno obkroži negibno truplo. Mrtve oči zrejo v svetel strop. Točka zavesti izgine.

Kazenska ekspedicija

Kleona je pobesnena ob Geroninem samomoru. Svoj srd, svoj neizmerni bes je morala nekako pogasiti. Proti Herkulovem sektorju, zadnjem znanem Elegorjevem vstopnem vektorju, pošlje maščevalno floto. Vsi ki so vede ali nevede prišli v stik (ali pa tudi ne) s pobeglo ladjo, morajo plačati visoko ceno. Sprva se je maščevanje še ohranjalo v spodobnih okvirjih ...

Prvi pokol

Irideja je bil prvi svet na zunanjem robu Kolonij. Atomski topovi bojnih ladij so nesrečni planet zasuli s smrtonosnim ognjem in njegovo površino spremenili v strupene ruševine. Izidina svečenica je predhodno blagoslovila orožje in zaželela nemočnemu svetu večno smrt. Po opravljeni nalogi izvidniške sonde, preden pregorijo zaradi radiacije, pošljejo podatke o obsegu popolnega uničenja.

Admiral Leon Temirij si zadovoljno mane roke:

»Prvi od kaznovanja vrednih svetov je postal pogorišče. Upam, da ni nihče uspel pobegniti.«

Bojan Ekselenski: ATLANTIS: Sin imperija

»Vsekakor ne,« odvrne svečenica togega obraza in ustnice se ji razlezejo v leden nasmešek:

»Naslednja je patarkija Eleja. Nihče ne sme pobegniti. Niso sporočili prehoda Elegorja, torej morajo plačati ceno za svoje izdajstvo.«

Bojne postaje s floto izginejo. Znova se pojavijo tik pred mejo nič hudega sluteče patarkije. Admiral hitro zbere svoje kapitane:

»Ukazi so jasni. Najprej obkolite celotni sektor in ga nepredušno zaprite. Nobena ladja ne sme notri ali ven. Njihove atomske razbitine so proti naši vojni tehniki popolnoma nemočne. Za izvedbo imate dva standardna dneva.«

Kapitani flot in velikih bojnih ladij prikimajo in hitijo izvršiti ukaze. Prisotnost svečenice je najboljša motivacija. Vedeli so ... kjer je Izidina svečenica v temno modri kuti, tam so tudi Amazonke s svojimi zainskimi noži.

Admiral sede naproti svečenice, ki opazuje temino vesolja. Ona takoj zazna njegovo prisotnost:

»Vidite, kako mirno je vesolje. Tukaj so zvezde gostejše, kot na Atlantisu. Cesarski sektor sodi v bližino središča Galaktike, ne na njegov rob. Preveč protonija bomo porabili, preden se prebijemo do drugega konca ozvezdja. Kmalu bomo morali floto razdeliti in obiti galaktično lečo,« za hip umolknene in poišče admiralov tog pogled:

»Mislite, da tam spodaj slutijo usodo?«

»Ne verjamem, vaša visokost. Opazovalnice in tranzitne postaje so zaradi malomarnosti in izdajstva najbrž že mnogo let mrtve. Protonijska hipertorpeda so pripravljena.«

Svečenica se obrne proti admiralu in poišče njegove črne oči:

»Čutite zadovoljstvo, ker ste prvi admiral po stoletjih, ki bi torpediral cel zvezdni sistem? Se spomnite, kdo je nazadnje uničil za patarkijo svetov?«

Admiral se nasmehne:

»Ne vem, niti ni pomembno. Heretiki so dovolili, da mimo njih neopazno pobegne ladja iz izdajalci in to je dovolj upravičen razlog, da se spremenijo v prah in pepel. Naj se zgodi Rejeva volja.«

Svečenica pripre oči in tiho prikima:

»Vidite, neznanje je tisto, ki je dovolilo takšno malomarnost. Ljudje mislijo, da vse vedo in se nehajo truditi spominjanja. To je slabo. Namesto, da bi vse več vedeli, se znanje izgublja. Vsi se preveč zanašamo na to, da bodo drugi vedeli o stvareh namesto nas. Ampak tudi drugi se zanašajo na

isto misel. Tisti ljudje so krivi, ker so pozabili.«

Admiral vstane, si popravi uniformo in tiho odvrne:

»Tako pa nisem nikoli razmišljal.«

Ona prikima:

»Vem. Zdaj pa torpedirajte te heretike.«

On prikima in zapusti gospodaričino sobo. Spogleda se z amazonkama na vratih in se vrne v svoje prostore. Za hip obstane, nakar odtipka kodo za ukaz. Sprostil je strahotno apokalipso.

Istočasno tisoči hipertorpedov, od katerih vsak nosi bombo sodnega dne proti nič hudega slutečim tarčam. Čez nekaj trenutkov se bodo torpeda vrnila v naše vesolje nekaj kilometrov pod površino nesrečnih tarč in z nekaj milijoni anihilacijskih megaton eksplodirala. Vsako torpedo bo ustvarilo kater premera nekaj sto kilometrov. V nebo bo bruhnila neskončno velika količina pepela in prahu. V hipu se bo kataklizmično spremenila geografija napadenih svetov. Ognjeni val bo obkrožil nesrečno tarčo in uničil skoraj ves kisik. Hipertorpedo je orožje za popolni genocid. Po eksploziji ostane deformiran mrtev svet s strupeno atmosfero. Prah se po tisočletjih posede, sevanje kataklizme pa izgine. Ozračje sestavljajo samo dušik, ogljikov dioksid in žvepleni strupi. Površina se spremeni v pekel brez sledov življenja.

Admiralov pribočnik opazuje holozaslone, ki prikazujejo potek uničevalne akcije. Zamrmra:

»Naj nam Re odpusti te strahote, katere smo spustili.«

Admiral se sunkovito obrne:

»Kaj ste rekli?«

»Nič, nič,« odkima kapitan. Admiral prikima:

»Tudi tako je prav.«

Senzorji so zaznali eksplozije kataklizmičnih razsežnosti. Dvanajst svetov patarkije Eleja je prenehalo obstajati. Dvanajst svetov življenja postane dvanajst novih peklov.

Bolečina apokalipse

Harold se vrne z lova. Ne glede na svoj kraljevi status se je moral dokazati pred poglavarji Oriona. Potresni svet je imel svoje zakonitosti in temu se je moral prilagoditi. Od zadnjega sporočila tete Beti je minilo štiri leta. Na Edeji, središču istoimenske patarkije izza galaktične leče, so za zdaj popolnoma varni. Nihče ni več pozoren na hiperkomunikacije. Zakaj bi bil? Celo cesarski signal iz smeri Kolonij in patarkij je ugasnil. Zadnji dve leti so občasno ujeli zgolj signal iz Cesarskega sektorja. Nekaj se je zgodilo. Zaradi

varnosti nihče ni zapustil Oriona. Na ta svet ne pride nobena ladja. V primeru potrebe bo že Beti poslala po njih. Do takrat pa morajo čakati. Harold je trenutno razmišljal o ulovu. Vesolje ga ne zanima med opravljanjem dolžnosti do skupnosti. Danes je bil v lovski skupini.

Takrat priteče Luc. V roki drži papirus in nekaj kriči. Harold se spogleda s spremljevalci. Obstanejo in odložijo plen.

Luc zadihano priteče do skupine:

»Kleoni se je zmešalo! Ravno sem dobil novico. Pred pol leta je poslala na krvav pohod skoraj vse bojne postaje s skoraj vso vojno floto. Celi predeli Imperija so ostali brez hiperindukcije zaradi pomanjkanja protonija. Vse, kar lahko, uporablja za maščevalni pokol.«

»Kakšen pokol?«

Luc še kar globoko diha. Zajame sapo in hiti razlagati:

»Najprej je flota uničila nek mejni svet Kolonij. Potem pa je uničila vse kolonije med Elejo in Teorom. Pomisli, vso zalogo hipertorpedov je porabila za golo maščevanje. Dragocen protonij je namesto vzdrževanja Imperija vložila v pogubo. Res je znorela.«

Harold prebledi. Zdaj je dobil odgovor na čudne občutke slabosti. Iz memokristalov je izvedel tudi nekaj o tem strašnem orožju dokončnosti. Požre slino. Zgroženo odkima:

»Saj ni mogoče. Kateri norec si je drznil uporabiti to orožje v takšnem obsegu?«

»Tega ne vemo. Podatki so silno skopi in nepopolni. Zgolj približno poznamo pot. Greva v votlino,« reče in Harolda nežno zgrabi za nadlaket. Slednji samo priki-ma svojim spremljevalcem in odhitita v votlino, kjer so edini tehnični pripomočki. V veliki votlini sta popolnoma sama. Sliši se samo kapljanje vode s stropa. Luc spretno zapleše po tipkovnici edine sodobne tehnične stvari – galaktičnega holovida. Svetloba ju skoraj zaslepi. Luc hitro vnese podatke. Harold zgroženo odkima:

»Hm, zanimivo. Razdelila je floto. Zdaj je en krak flote pri Teorju, a drugi pri Meldeji. Obšli so galaktično jedro. To me veseli. Niso direktno skočili preko,« in stopi do svetle točke.

»Zakaj bi te to veselilo? Gredo okoli in koljejo vse pred sabo. Do zdaj so uničili okoli pet sektorjev. Zagotovo so popolnoma uničili preko sto svetov, a nekaj tisoč jih je plen lovcev na sužnje.«

Harold se kislo nasmehne:

»Grdo okoli, ker nimajo sposobnih navigatorjev. Pokoli

namišljenih zarotnikov so razredčili tudi Cerkev. Izgubljajo moč. V prostranstva kolonij so se podali s pomanjkljivim znanjem. Najbrž so zbrali nekatere vektorje Elgorja, a premalo, da bi lahko izluščili direktni skok. To je zanesljiv dokaz propada Cerkev. nekaj let krvavih Kleoninih orgij jo je spravilo na kolena. Z norostjo, zlorabami svoje pošastne moči in rušilno častihlepnostjo je razdejala Imperij. Kaj sploh še predstavlja vsegalaktično Cesarstvo? Komu še vlada Korša? V čigavem imenu vlada? Čutim samo peklenški strah, podivjano strast za močjo in krvoželjnost. Vsa ljubezen, moralnost in dobrotta so izginili iz druge strani vesolja. Samo ta hlad jeze in strahu.«

Luc spusti pogled v vlažna kamnita tla. nekaj trenutkov molčita. Luč holovida nemo osvetljuje veliko votlino. Luc sunkovito dvigne glavo:

»Lahki del pokola je mimo. Zdaj se bo začelo igrati na težje karte. Pokol brez izgub je od zdaj naprej preteklost Meldeja in Teor imata zveze z našimi. Beti jim je dostavila nekaj raketnih baterij s protonijskim polnjenjem in nekaj pogruntavščin naših strokovnjakov. Tvoj oče je dal svoje življenje za njihovo rešitev. Ti dve patarkiji sta komaj petsto parsekov od zunanjega roba našega nadzora.«

Harold presliši omembo svojega očeta:

»Tudi to imamo?«

»Veste, naši niso samo čakali na pogubo. Škoda, da zaradi vaše varnosti sem ne pride več informacij. Ne glede na vse, prva točka Rejevega testamenta bo kmalu izpolnjena.«

Harold je vedel, kaj to pomeni. V Pečini prednikov ga je pokojni poglavar Maruh spoznal z največjo kaladijsko svetinjo. *V noči apokalipse bo ost Rejeve milosti postala njegova bolečina in pravičnikov sveti ogenj bo izžgal to ost iz telesa svetih*

Se nadaljuje ...

Atlantis: Sin Imperija 1. del
Copyright©2007 - 2009 by Bojan Ekselenski. Vse pravice pridržane.
Prihodnjič:
Atlantis: Sin Imperija 2. del

VITEZI IN ČAROVNIKI

Bojan Ekselenski
Ljubljanska cesta 5A
3000 Celje

GSM: 040-642-356 (Bojan)
(03)-541-2543

E-pošta: bojan.ekselenski@amis.net
Internet: <http://www.vitezicarovniki.com>

Na spletu:

www.vitezicarovniki.com

Bojan Ekselenski je avtor prvega slovenskega fantazijskega epa. V skladu s četverno naravo sveta so v načrtu štiri deli. Indigo otroci so posvečeni elementarnemu principu ognja. Sledil bo Indigo novi svet, posvečen zraku. Kasneje se nadejajte še del, posvečenih vodi in na koncu zemlji, ko se vse prizemlji in razreši.

Svet Vitezov in Čarovnikov pa ni edini avtorjev projekt, čeprav je trenutno najpomembnejši. Počasi kapljajo zgodbe iz sveta Atlantis. Malce za šalo pa je izšla tudi zgodba, ki je poklon izvrstnemu hrvaškemu romanu Izvršitelji nauma gospodnjeg izpod tipkovnice nagrajenega hrvaškega avtorja Zorana Krušvarja. Izvršitelji name-re gospodove: Celjska vampirska večerja je čistokrvna vampirščina, ki zaradi nasilja, vul-garnosti in še česa mogoče ni primerna za mlaj-še od 16 let. Mogoče se bo na teh straneh znašla v obliki podlistka.

Kolofon

Jašubeg en Jered

Fanzin za svet Vitezov in Čarovnikov, fantazijo, znanstveno fantastiko in horor.

Izdatelj:

Bojan Ekselenski

Copyright©2008 by Bojan Ekselenski. Vse pravice pridržane.

Dovoljeno je prosto razpečevati fanzin. Uporaba vsebin samo s pisnim dovoljenjem avtorja.

Fanzin je predvidoma mesečnik.

Naročite roman Vitezi in Čarovniki po [E-mailu!](#)

Zraven dobite REDNO OSVEŽEN bonusni CD za 19 €!

Najavnik:

Najbrž si lahko nadejate kakšen zanimiv intervju, recenzije prebranega in vidnega. Zagotovo vas bom obdaroval z Vilinščino. Od zgodb bo Atlantis: Sin Imperija. Če boste tudi vi kaj prispevali, bom vsekakor objavil.

Mogoče bo kakšna nova rubrika.

Do zdaj izdane brezplačne zgodbe

Iz sveta Vitezov in Čarovniki:

Prevrat

Zgodba se dogaja v burnih časih prodora predhodnega Temnega carstva. Dogaja se okoli 2000 let pred dogodki v Indigo otrocih.

Zadnji boj Zeolije

Zgodba opisuje ogorčen boj Zeolije po padcu preostalega Medalarja. Dogajanje je postavljeno v čas tik po dogodkih v Indigo otrocih

Duhovi Aldeverga

Novela se dogaja po dogodkih Indigo otrok. Zgodba opisuje prigode družine, ki je na koncu Indigo otrok zapustila Zimnik in se podala na iskanje magičnih kristalov Tehagacev in prstanov Siberov, katere potrebuje Mešarah za dokončanje svojega razvoja. Vendar želijo do teh čarobnih kristalov in prstanov še drugi ...

Kmalu v svetu Vitezov in Čarovnikov

Votlina skrivnosti

Zgodba se dogaja dobro desetletje pred Indigo otroki. Novela opisuje skrivnostne najdbe v Kumranu med iskanjem revolucionarnega apokaliptičnega besedila iz prelo-ma našega štetja.

Zbrane zgodbe iz Drugotnosti

Zbirka do konca leta 2008 objavljenih zgodb z mnogimi enkratnimi dodatki, ki odstirajo skrivnosti Drugotnosti.

Druga dela

Atlantis–Imperij sončnega boga

Zgodba se dogaja v mistični Atlantidi, velikanskem cesarstvu, ki obsega celotno našo Galaksijo in njene bližnje galaktične sosedo.

Zgodba je objavljena v tej številki.

Atlantis–Sin imperija

Druga zgodba v nizu Atlantisa. Predvidoma bo objavljena v naslednji številki.

Sodelovanje

Izvršitelji namere gospodove: Celjska vampirska večerja

Fanfiction v svetu odličnega hrvaškega avtorja Zorana Krušvarja— Izvršitelji nauma gospodnjeg. Zgodba se navezuje na dogajanje romana in ponuja nov vpogled v vampirsko dušo. Vampirščina, ki vzbudi celo sočustvovanje z vampirjem.

Vse na [www!](#)

To in še več ...